

"de **GALEMA's** en **GALAMA'S**

door de eeuwen heen"

Verschijnt in het

voorjaar
(april)

najaar
(oktober)

18e jaargang nr.1, mei 2007

Galama/Galema

INHOUD

Pagina

• Bestuur	2
• Van de redactie en bestuur	2
• Familievaria	3
• In memoriam Petrus Galema en Yeb Andela	4
• In memoriam Leo Galema	5
• In memoriam Frans Quadekker	6
• Galama in de lintjesregen	7
• Waddeneilanden aangestoken door Antillen	7
• Brabantse Galema's	8
• Interview met Anno Galama, de gitaarbouwer	12
• Op bezoek in Frankrijk	15
• Afghanistan vol kansen voor pioniers	16
• Reisverslag studieproject Bolivia	17
• 200.000 grafstenen vastgelegd op de gevoelige plaat	18
• Alle voorstellingen in It Heidenskip uitverkocht	18
• Journaliste bij De Pers	18
• Michiel Galama exposeert zijn schilderijen	19
• Abstracte kunst van Gerard Galema	19
• Oproep aan alle kunstenaars in de familie	19
• Kluizenaar legt de wereld vanuit zijn kajak vast	20
• Dijkversterking met grasmat van kunststof	21
• Foto uit de jaren vijftig	21
• 100 jaar Galema's te Nijhuizum	22
• Het Winkeltje	24

25 augustus 2007 donateursdag

De eerstvolgende donateursdag zal 25 augustus zijn **te Nijhuizum**, in de zuidwesthoek van Fryslân. Op de boerderij van Theo Galema wonen sinds 100 jaar Galema's! Een mooie aanleiding om de dag hier te gaan vieren. Details komen in een apart schrijven, nog voor de zomer. De feestcommissie wil deze dag graag een bijzonder thema meegeven: een expositie met kunst

door en voor Gale/ama's.

Daarom nog een oproep aan alle familieleden die iets kunstzinnigs kunnen en willen tonen, zoals schilderkunst, beeldhouwwerk, houtsnijwerk, boetseer, quilts of iets anders, meldt het dan bij Maaike Galama. Tijdens de dag is er ook ruimte voor muziek, sketches, tien minuten praatjes of zang.

Gala/ema's in de kunst: uit de

Het bestuur

Redactie:

Eelco J. Galama (1.14.87/107)

Hoofdredacteur

Nieuw Rapenburg 39, 8935 BG

Leeuwarden; Tel. 058-2800016

e-mail: e.galama@chello.nl

Maaïke Galama (1.13.1.3/33)

Voorzitter ad interim & redactielid

Franciscushof 50

8801 MV Franeker

tel.: 0517-393184

E-mail: maaike.galama@hetnet.nl

Maikel Galama (1.14.131/140)

Archief/onderzoek

Boterdiep 24a, 9712 LP Groningen

tel: 050-3122322;

e-mail: maikelgalama@hotmail.com

Geartsje Broekstra-Galama

(1.13.69.1/133) Secretaris

De Watersnip 26, 8862 LN Harlingen;

Tel. 0517-430404

e-mail: geertjebroekstra@home.nl

Wieke Schimmel-Galama

(1.13.68.1/131)

Penningmeester en ledenadministratie.

Medenerweg 17, 9892 TB Feerwerd

tel.: 0594-528575

E-mail: wieke-kees-schimmel@planet.nl

Theo Galema (1.14.40/72)

Nummer 2, 8775 XD Nijhuizum

tel. 0515-541487

e-mail: theogalema@wanadoo.nl

Kopij:

Als u leuke informatie heeft voor deze krant over de familie, stuur het dan naar de redactie, t.a.v. Eelco Galama, Nieuw Rapenburg 39, 8935 BG Leeuwarden
Tel. 058-2800016
E-mail: e.galama@chello.nl
Sluitingsdatum voor het volgend najaarsnummer:
30 september 2007.

Bankrekening

St. Galema/Galama door de eeuwen heen: 30.87.66.814 of girorekening 5945270 t.n.v. St. Gale/ama, Feerwerd.

Van het bestuur.

Het zat er al een tijdje aan te komen en nu was het dan zo ver: na zes jaar voorzitterschap van de Stichting Galama/Galema heeft **Sjoerd Galema** tijdens de bestuursvergadering van 23 maart j.l. zijn functie officieel neergelegd. Zijn huidige werkzaamheden voor het CDA in Friesland staan om reden van tijdsbeslag niet toe het voorzitterschap voort te zetten. Als tijdelijke vervanging vervult ondergetekende de functie. Op dit moment zijn we in gesprek met een uitstekende kandidaat voor vast. Als alles volgens wens verloopt, zullen we hem in het volgende nummer van het familieblad aan u voorstellen. Of wellicht zult u hem al op de donateursdag van 2007, die zaterdag 25 augustus a.s. te Nijhuizum zal plaatsvinden, ontmoeten. Op deze dag zal ook officieel afscheid worden genomen van Sjoerd, als voorzitter, niet als lid: hij heeft beloofd dat we hem nog regelmatig zullen kunnen treffen bij familiebijeenkomsten!

De donateursdag van dit jaar zal in het teken staan van de **kunstenaren** van de familie en dit in de breedste zin van het woord. Op dit moment zijn we bezig met het organiseren van de dag. We stellen ons een **expositie van werken** van Galama's en Galema's voor waarbij gedacht wordt aan iedere uiting van creativiteit: schilderkunst, beeldhouwwerk, houtsnijwerk, boetseer, quilts en andere decoratieve handwerken, kortom iedere vormgegeven kunstzinnige uiting. Daarnaast zal het dagprogramma opgebouwd worden rond voordrachten, toneel, sketches, muziek, zang, en dans door Galema's en Galama's, solo of met meerderen. En hierbij willen we ook de getalenteerde kinderen niet vergeten. U denkt een optreden te willen verzorgen, ook wanneer wat u zou doen hier niet genoemd is, laat het ons s.v.p. weten.

Kortom, bent u bereid uw artistieke uitingen op de familiedag te exposeren? Bent u eventueel genegen, alleen of met anderen, voor uw familieleden op te treden? Wilt u ons dat s.v.p. laten weten via e-mailadres maaike.galama@hetnet.nl Telefonisch aanmelden mag ook - maar kan alleen op vrijdag, zaterdag of zondag - op het tel.nr. 0517-393184 van ondergetekende. We hopen op veel aanbod om onze hoge verwachtingen van de donateursdag 2007 bewaarheid te zien worden!

Of u wilt bijdragen of alleen komen - u weet wat een gezellige dag het altijd wordt - schrijft u vooral vast de datum in uw agenda: **zaterdag 25 augustus a.s.** Nadere informatie volgt per post.

Groet,

Maaïke Galama, voorzitter a.i.

Redactie

Al weer een dikke krant met allerlei nieuwtjes uit de familie. Deze keer heb ik over een drietal overledenen een in memoriam, levensschets of gedicht ontvangen. Hiermee wordt hun herinnering bij een groter deel van de familie levend gehouden.

Opvallend is deze keer ook de vele verhalen van Michiel Galama in vele gedaantes: in de kinderwagen in Burgwerd, op de markt in Kabul te Afghanistan, in gesprek met Balkenende, tussen de familiearchieven, de schilder en ten slotte de kluizenaar; allemaal verschillende Michiels.

Deze krant is ook wat dikker geworden doordat we als redactie (Maaïke, Eelco en Maikel) wat meer zelf op pad gaan naar familieleden en hen waar nodig interviewen. Dan hebben we ook eens andere artikelen dan over boeren en politici nietwaar.

Deze keer is een interview met Anno Galama uit Haskerdijken opgenomen. Hij is ooit bekend geworden in de zestiger en zeventiger jaren met het bouwen van gitaren. Deze zijn inmiddels zeer bekend geworden onder gitaarspelers en collectors items geworden. En natuurlijk hebben we het vervolg van de Galama's in Brabant door Joseph Galema uit Breda. Hiermee wordt een stuk bijzondere geschiedenis vastgelegd en niet alleen de genealogische gegevens, maar ook belevingen, hun werkzaamheden en hoe ze in de gemeenschap en familie actief waren.

Ik hoop dat deze krant weer bijdraagt aan een hechtere familieband en vooral ook als een middel om informatie over de familieleden uit te wisselen. Het lijkt erop dat de edities ieder jaar weer dikker worden, maar dat is in mijn ogen dan ook aan allen te danken die kopij hebben opgestuurd, waarvoor hartelijk dank. Ik wens u veel leesplezier en tot ziens op de donateursdag op 25 augustus.

Eelco Galama

Mocht u als lezer en/of familielid familieberichten willen opgeven, stuur die dan naar de redactie, p/a Nieuw Rapenburg 39, 8935 BG Leeuwarden.

Tel. 058-2800016, of per e-mail:

e.galama@chello.nl. Uw bijdrage wordt zeer op prijs gesteld.

Deze keer kregen we o. a. bijdragen van Jetske Kok-Zeinstra, Evert Hugo Galama, Josef Galama, Riek Wijsen, Michiel en Ysbrand Haije Galama, Bonne Galema en Theo Galema, waarvoor hartelijk dank.

Geboren

16 juni 2006 is geboren **Mare Michelle Galema**, dochter van Evelien Galema-Bolland en Rients Gerard Galema (1.14.41, kind 1/72), zoon van Nicolaas Gerardus Galema en Eelkje Hendrikje Galema-Stellingwerff.

Op 12 december 2006 is in Los Angeles (USA) geboren **Amandine Galama**, dochter van Titus Galama (1.14.64, kind 1/93) en Michelle Mendenhall. Michelle is Amerikaanse van nationaliteit en is met Titus getrouwd. Wellicht herinnert u zich zijn artikelen in deze krant over de gamma stralen in de ruimte. Amandine krijgt een dubbele nationaliteit, aldus meldde haar grootmoeder Riek Wijsen.

De grootouders Herman Albada Jelgersma en Marijke Galema meldden dat op 22 januari 2007 is geboren **Wyke Marijsa Aukje**, dochter van Ineke (Jacoba) Alberda Jelgersma (1.13.30, nr1, kind 2/75) en Gerrit Voordendag.

Op 13 februari 2007 is geboren **Renske Wiarda**, dochter van Atte Wiarda en Hanny Galama (1.14.83, kind 1/106) te Raerd.

En tenslotte weten we dat op 10 april 2007 in Nederland de jonge prinses Ariane geboren is. Geen familie, maar op diezelfde dag is ook geboren **Merel Verlaan**, dochter van Wieke Galama (1.14.110, nr. 1/123) en Bram Verlaan, aldus vernamen we van de trotse grootouders Kees en Emmy Galama uit Zaamslag.

Jubilea

Het echtpaar **Bote Galema** (95) (5.12/184) en **Guurtje Buding** (82) vierden op 22 mei 2006 hun 60 jarig huwelijk in Sneek. De burgemeester Arno Brok kwam hen op deze briljanten

dag feliciteren op de Ubbo Emmiusstraat.

Getrouwd

Op 8 december 2006 zijn getrouwd **Jorien Galema** (1.14.41, nr 2/73) en Arjan Bastiaans. Na hun huwelijk zijn ze intussen voor 5 jaar naar Zweden vertrokken. Zie ook website www.bastiaansleksand.com.

Geslaagd

Op 6 juli 2006 is geslaagd **José Galema**, (1.14.39, nr. 2/72) afgestudeerd als verloskundige aan de academie voor Verloskunde te Groningen. (bron: Friso 17/7/2006)

Overleden

Op 2 november 2006 is overleden **Tine Galema-Niemeijer**. Tine was de derde vrouw van Pieter Cornelis Galema (5.11.4/183). Zij is bijgezet bij haar geliefde Pieter.

Op 9 november 2006 is te Vught overleden **Harmke Galama** (1.12.4, nr 5/38), weduwe van Bauke Sjoerd van der Schuit en eerder weduwe van Aad Stoop. Harmke is gecremeerd.

4 december 2006 overleed te Reahûs **IJsbrand Sjoerd Galema** (1.13.81/151) Hij was 50 jaar getrouwd met Jo Galema-de Groot. Hij is 9 december op het R.K. kerkhof te Reahûs begraven.

Op 7 december 2006 is te Zwolle overleden **Jurrien Pit**, (schoon)vader van Jes Pit en Ida Pit-Galama (1.13.75, nr 3/140). Hij woonde in Steenwijk en is gecremeerd.

Op 10 december 2006 is overleden **Lambertha Catharina Galema-Dalstra**. Zij was geboren te Bolsward op 14 september 1929. Sinds 24 oktober 2004 was ze weduwe van Klaas Galema (1.13.4/36). Lambertha is gecremeerd en woonde in Bolsward.

Petrus Sidonius Maria Galema (1.13.34/78) ging van ons heen op 8 januari 2007. Hij was getrouwd met Thea Galema-van Arendonk. Petrus is op 11 januari in zijn woonplaats Emmeloord begraven. Zie ook de tekst van het bidprentje op de volgende bladzijde.

14 januari 2007 is in het hospice "Marcelis Goverts Gasthuis" te Leeuwarden overleden **Elisabeth Gatsche Galema-Mulder**. Zij was sinds 6 november 1999 weduwe van Yme Cornelis Galema (1.13.31/75). Zij is op 19 januari op het R.K. Kerkhof te Workum begraven.

Van Maria Anna Galama uit Tilburg kregen we te horen dat haar zus **Elizabeth Maria Kerklaan-Galama** (1.12.19, nr 4/82) uit Kaapstad in Zuid Afrika is overleden op 23 januari 2007. Zij was geboren op 15 januari 1920. We schreven eerder over Els en haar familie in Zuid Afrika in deze krant van 2004.

Vrij plotseling is op 60 jarige leeftijd overleden op 25 januari 2007 **Afke Wikje Smid-Galema**, (1.13, nr. 5/74) geboren 21 augustus 1946. Zij was sinds 20 oktober 1985 weduwe van Jan Smid en is op 29 januari begraven op het R.K. Kerkhof te Workum.

Op 8 februari 2007 overleed **Thomas Galema** (1.12.9, kind 1/50), geboren te Franekeradeel op 5 augustus 1925. Hij was weduwnaar van Fien Peters sinds 14 januari 1996. De laatste jaren woonde hij in Heerenveen, dicht bij zijn broer Jan, die vorig jaar overleed. Thomas is op 13 februari gecremeerd.

Op 2 maart 2007 is te Blauwhuis overleden **Maurits Zeinstra** (1.11.16, nr 13, kind 8/136), getrouwd met Corry Zeinstra-Akkermans. Maurits is op 7 maart in Blauwhuis begraven. Hij was geboren op 2 september 1934 te Greonterp.

Op 7 maart 2007 overleed op 85 jarige leeftijd **Leonard Antonius Josephus Jan (Leo) Galema** (1.12.17, nr2/79). Hij was weduwnaar van Maria Catharina

Petrus Galema

Johanna van der Heijden. Hij is op 12 maart gecremeerd. Zie ook pagina.5.

Op 2 maart 2007 is overleden **Frans Quadekker** (1.12.16, nr 3, kind 1/78). Hij was geboren op 8-8-1942. Zie ook pagina 6.

11 maart 2007 is te Leeuwarden van ons heen gegaan **Sijbrigje Fokje (Siepie) Hoekstra**. Zij was geboren op 21 juli 1926 te Rijperkerk en getrouwd met Titus Terwisscha van Scheltinga. Siepie was een dochter van Jan Hoekstra en Jourika Huisman (1.12.33/133) Titus is een zoon van Johannes Terwisscha van Scheltinga en Baukje Boersma (1.10.1, nr.3, kind 10/28)

Op 12 maart 2007 is te Bolsward overleden **Regina Lucia Kramer-Andela**. Regina is sinds 17 juni 1966 weduwe van Hendrik Mebius Kramer (1.11.13, kind 2, nr. 8/89). Zij is op 16 maart 2007 in Blauwhuis begraven.

Op 8 april 2007 is te Sneek overleden **Monica Johanna de Jong (Minke)** (1.11.15, nr.7, kind 3/115) . Zij was geboren op 19-09-1910 te Oldeouwer en sinds 19-08-1981 weduwe van Durk Sibolts Ypma. Ze is begraven te Wytgaard.

Op 14 april 2007 is te Bolsward overleden **Anna Clara Bernardina van der Meer**, echtgenote van Jan George Andela (1.11.11, nr 2, kind 7/84). Anna was geboren op 24-08-1926 te Bolsward en is daar

Heel bijzonder, heel gewoon,
gewoon een heel bijzondere man.

Petrus Sidonius Maria Galema

voorzien van de H. Sacramenten der Zieken

*Tilburg, 6 juli 1926

† Emmeloord, 8 januari 2007

Piet, een echte levensgenieter, een man die met zijn humor en gezelligheid vele mensen heeft vermaakt.

Zijn avontuurlijk karakter bracht hem - via Engeland - naar de Congo. Daar heeft hij samen met Berry 10 vrijgezel(ige) jaren beleefd. Hier verloor hij zijn hart aan Thea en stapte met haar in het huwelijksbootje. Vervolgens werd hij de trotse vader van IJsbrand en Monique. Na een prachtige tijd moesten ze helaas vluchten naar Nederland.

Met zijn mensenkennis, integriteit en diplomatie wist hij een succesvolle carrière in Frankrijk op te bouwen. Als beloning voor zijn succes bij de verkoop van grote aantallen grondverzetmachines in het Mid-den-Oosten werd hij aangesteld als Directeur Nederland en hebben ze enige jaren in Tilburg doorgebracht. Door een overname van de firma Kuiken werd er uiteindelijk verhuisd naar Emmeloord.

Hij heeft intens genoten van zijn gezinsleven. Met zijn allen aan het meer van Lac Serre Ponçon heeft hij prachtige vakanties beleefd; enerzijds als een soort waterski-instructuur anderzijds als zend-amateur, uren achtereenvolgend met Max aan het "praten". Piet genoot van mensen om zich heen en was dan in zijn element. Ook en vooral de kleinkinderen, waar een knipoog en een grijns mee werd uitgewisseld als ze kattekwaad hadden uitgehaald, waren een groot genot. Fysiek ging hij de laatste jaren erg achteruit waardoor zijn wereld een stuk kleiner werd. Hij leerde genieten van de kleine dingen en werd milder en geduldiger. Gelukkig bleef hij met een enorm doorzettingsvermogen zijn kinderen en kleinkinderen tot vorige week nog bezoeken. Tot het einde toonde hij veel belangstelling voor anderen. Het is aan Thea te danken dat Piet zo lang thuis heeft kunnen blijven. Hij was haar hiervoor enorm dankbaar.

Lieve Piet, Pa en Opa, we zullen je missen en hebben gelukkig prachtige herinneringen.

Oprjochte Fries

Het ruikt naar dauw en gras
Zo sappig en nieuw
Je bent 18 jaar en alles ligt nog voor je ...
De schier eindeloze ruimte om je heen
Eier zoeken zit je in het bloed
Je bent er goed in
De leeuwerik jubelt hoog boven je

Met een intens vuur
Streelt de zon de daken
Van de slapende boerderijen
Kleurt ze onwerelds mooi
En jij, jij bent de leeuwerik

De jonge man op de arreslee
Reed over de witte vlakke
De sneeuw kraakte onder de hoeven
Van het grote zwarte paard
Het draafde moeiteloos voort

De man zocht zijn vrouwe voor altijd
En het paard
Zo gevoelig en sterk
Bracht hem waar hij wezen moest

Op het jaarlijkse bal
Vond hij haar
Op de dansvloer
Dansten ze met elkaar

Ze leefden lange
Zo lange met elkaar
Hij vervulde de taak
Die hij op zich nam
Met passie en vreugde

Het leven bracht ze alles
Zoals dat nu eenmaal gaat
En toen het tijd was
Vroeg hij: is het zo goed

Zij hield zijn hand vast
En knikte ja
't is goed
Ga nu maar

En toen het tijd was
Stonden ze allen daar in de mist
Mooie krachtige mensen van andere tijden
Al zijn zussen, enkele schoonzussen
De meeste broers en alle zwagers
Toen was er die boot
Waarmee hij onder de ronde brug
Naar de overkant ging
Zijn oudste zoon en jongste dochter
Stonden geduldig klaar

De dood kan niet weghalen
Wat niet sterven kan
Ik zie jou in ons
Die jubelende leeuwerik

In memoriam

Deze is geschreven door C.C.A.M. Andela (dochter) ter nagedachtenis aan **Yeb Paulus Andela** (1.11.11nr. 2, kind 2/84), die zoals vermeld in de vorige editie van deze krant, is overleden op 16 oktober 2006.

In memoriam Leo Galema

* Steenbergen, 13 mei 1921
† 7 maart 2007

Leonard ... Leo

Gaan we uit van een Germaanse stamvorm van zijn naam dan moest hij 'genadig' zijn. De latere Latijnse vorm betekent 'sterk als een leeuw'. Zonder te romantiseren, moet ik stellen dat Leo, wat mij betreft, voor een flink deel aan deze omschrijvingen heeft voldaan.

Ik leerde Leo Galema zo'n 34 jaar geleden kennen toen ik gevraagd was om lid te worden van de Stichting Alterse Carnaval (SAC). De eerste kennismaking vond plaats in een barak, de 'Groenling' geheten, vlak naast het Oude kerkhof. Als secretaris van de SAC maakte hij ons (er waren namelijk nog enkele kandidaten) met zijn 'vertelstem' duidelijk wat de SAC verstond onder het vieren van vastenavond op Halsteren en welke rol de SAC daarin behoorde te spelen. Na het intikken van de vorige zin dringt het pas echt tot mij door hoe nauwgezet hij dat heeft gedaan. Na 34 jaar kan ik mij dat nog herinneren, terwijl zoveel andere dingen uit mijn geheugen zijn verdwenen.

Een aantal jaren hebben we mogen samenwerken in de Stichting Alterse Carnaval. Maar gezondheidsproblemen maakten het voor Leo noodzakelijk om het secretariaat over te dragen. Maar zijn betrokkenheid hield daarmee niet op. Maar als we elkaar daarna ontmoetten, gingen de gesprekken niet alleen over het organiseren van de vastelavond op Halsteren. Vaak ook werd er gesproken over de veranderingen die toch zo snel optraden in de maatschappij en op het dorp. Niet dat we tegen 'de verandering' waren, want we wisten best dat die zogenaamde 'goede oude tijd' er nooit echt was geweest. Maar werd er wel zorgvuldig omgegaan met verworvenheden uit het verleden?

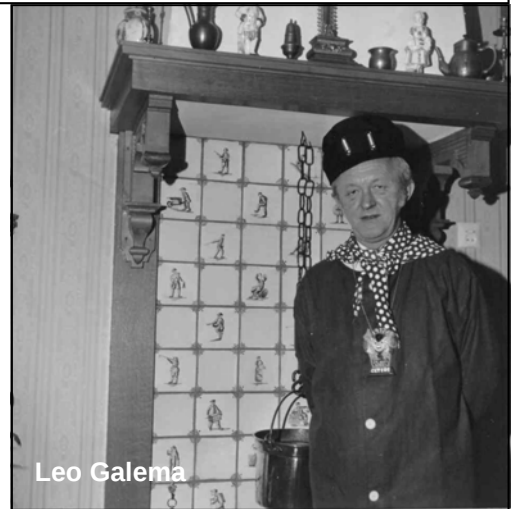
Regelmatig eindigden die gesprekken met de opmerking: "We zouden toch eens een soort heemvereniging moeten oprichten." Maar dat kwam er steeds niet van. Totdat ons ter ore kwam dat Pastor Groot de oude middeleeuwse kandelaars, die in 1920 werden teruggevonden en sindsdien in eigendom van de St. Quirinusparochie waren, wilde verkopen. De opbrengst kon dan gebruikt worden voor het repareren van een gat in

het dak van de St. Quirinuskerk. Het trio Wim Jansen, Leo Galema en Henk van Aert vond het maar niets dat die kandelaars in 1980 zouden verdwijnen uit de parochie.

Er werd een bijeenkomst belegd op 26 augustus 1980 om 20.00 uur ten huize van Wim Jansen, Dorpsstraat 66. We besloten om over te gaan tot de oprichting van een heemkondekring i.o. Wim Jansen en Leo Galema gingen onderzoeken of er een vergaderruimte gevonden kon worden. Henk van Aert zou onderzoeken onder welke voorwaarden / omstandigheden een heemkring voor de gemeente Halsteren gevormd kon worden. Op 9 september 1980 ging een brief naar diverse instanties om die informatie in te winnen. Maar de belangrijkste activiteit was natuurlijk: zien te voorkomen dat de kandelaars op de vrije antiekmarkt terecht kwamen. Het liefst zagen we ze behouden voor Halsteren. Brieven werden door Leo opgesteld en op 8 april 1981 verzonden naar het kerkbestuur van de St. Quirinusparochie, het college van B&W van de Gemeente Halsteren en naar de Eerw. Heer Reesink, lid van de Diocesane Commissie Kerkelijk Kunstbezit te Breda. Het uiteindelijke resultaat is geworden: de kandelaars kwamen niet op de vrije antiekmarkt (bevredigend) maar werden opgenomen in de collectie kunstschaten van het Bisdom Breda (onbevredigend, want ze bleven niet in Halsteren). Maar onze heemkondekring was 'geboren'. Op 21 oktober 1981 was het dan zover: met zijn drieën togen we naar de notaris. We werden ontvangen door notaris Fikkers Sr. En na enkele opmerkingen, over de acte, zijnerzijds werd die door ons ondertekend. De Vereniging Heemkundige Studiekring Halsteren-Lepelstraat was een feit.

Leo was ook bestuurslid van de L.H.N.O. School. In mei 1983 ontving de kring een deel van het archief van de Stichting L.H.N.O. School Sancta Maria. Dit was voor onze heemkring dus de start van onze afdeling Archief. Later kreeg de kring ook nog het archief van Het Wit-Gele-Kruis waar Leo ook bij betrokken was geweest.

Op 12 september 1984 werd voor het eerst aandacht besteed aan de inventarisatie van het Oude Kerkhof. (Dit zou uitmonden in een publicatie van Leo in het eerste jaarboek in 1987.) Door om-

standigheden werd het voor Leo steeds moeilijker om het secretariaat van de heemkondekring te blijven voeren. Op de vergadering van 22 oktober 1985 werd hij opgevolgd door een nieuwe secretaris. Dit betekende niet dat hij op afstand ging staan. Hij bleef de heemkondekring volgen in al zijn doen en laten. Toen hij van Halsteren naar Bergen op Zoom verhuisde, schonk hij het een en ander aan de kring, waaronder een belangrijke verzameling 'bidprentjes' en overlijdensadvertenties. De later opgerichte werkgroep Genealogie maakt daar nog steeds dankbaar gebruik van.

De feestelijkheden van het 25-jarig bestaan van de heemkondekring kon hij niet meer bijwonen. Maar ik ben ervan overtuigd dat hij blij is geweest dat hij heeft mogen meewerken aan het ontstaan van een vereniging die met zijn ca. 600 leden niet meer weg te denken is uit Halsteren. Leo, het ga je goed in je 'Nieuwe Heem'.

Henk van Aert
Buurtweg 67
4661 LB Halsteren.

Opmerkingen:

De na-oorlogse carnaval is in 1962 begonnen. Leo en Riet Galema traden toe als leden van de Stichting Alterse Carnaval.

Een opmerkelijk gegeven is ook nog dat Leo in 1975 de samensteller is geweest van de eerste Gemeentegids van Halsteren. Hierin staan o.a. foto's waaruit is af te leiden dat Leo begaan was met het 'Halsters schoon'.

Ik herinner me ook nog hoe enthousiast hij was bij de zaligverklaring van Titus Brandsma.

Levensschets Frans Quadekker

* 8 augustus 1942 † 2 maart 2007

Door zijn broer Eugène Quadekker Toen Frans op 8 augustus 1942 aan de Bosrand in Breda werd geboren was het oorlogstijd. Helaas kon zijn vader hem bij zijn geboorte niet in zijn armen nemen. De officier verbleef namelijk ruim 1000 km verderop in Duits krijgsgevangenkamp. Emotioneel lijkt Frans onder dat gemis echter niet geleden te hebben, zijn 3 vrouwen, en tot voor kort zijn eerste kleinkind, zou hij later immers koesteren als de beste.

Ook geen hongerwinter voor die kleine Frans: de boeren van opa's melkfabriek spekten hem met melk en honing. De revenuen daarvan hebben hem bijna zijn ganse leven achtervolgd, de juiste voedingsbodem voor de Bourgondiër pur sang werd toen gelegd. 3 jaar later, bij de bevrijding, zag hij voor de eerste keer zijn vader die niet meer leek op de man van de foto op de schoorsteen. Wie was die man die kwam sjosjeren? Vooruit, als hij iets lekkers kreeg was hij wel bereid "papa" te zeggen.

Het Ginneken was zijn thuis voor zijn jongensjaren met daarbij het Mastbos als zijn speelweide. In dat bos van busje trap en romantische spelletjes heeft hij zijn sporen achtergelaten. Nu nog zijn in diverse bomen zijn naam met de nodige hartjes terug te vinden. Niet zo vreemd toch, Nienke woonde destijds ook in dat bos!

Frans moest naar kostschool, want bij hem thuis was het permanent een zoete inval, met name in de carnavalstijd. De Prins van destijds logeerde in hun huis dat daardoor wekenlang op zijn kop stond. Maar de kiem voor Frans' latere carnavalsliefde werd toen gelegd.

Parijs bleek vervolgens dé plaats om het hotelvak te leren. Hij maakte zich daar de franse joie de vivre eigen, zo ook met veel gemak de Franse taal. De kennis van de Franse taal en ook later de Spaanse taal, hebben hem overigens in zijn werk enorm veel voordelen opgeleverd. Hij zou in die landen nog veel verblijven. Als stagiaire in Frankrijk en Spanje heeft hij echter ook heel veel afgezien. Weken achter elkaar heeft hij moeten werken, zonder vrije tijd, de Arbo-wetgeving bestond toen nog niet.

niet van weerhouden om vervolgens een eigen "winkeltje" (restaurant Denissen) in Oostburg te beginnen. Samen met Nienke, voor wiens schoonheid en pit hij gevallen was, heeft hij daar als een duizendpoot geploeterd. Ondanks dat zijn er daar wel twee mooie dochters geboren, Claasje en Gouwke. Een eenmanszaak boven Jan houden bleek zwaar, té zwaar, immers nooit vrij! Na 7 jaren besloten zij terug te keren naar het vertrouwde Breda.

Frans werd bedrijfsleider van restaurant Mirabelle. Het was toen, op 40 jarige leeftijd, dat hij zijn eerste vrije weekend mocht genieten. Vervolgens directeur Novotel Breda, een functie die recht deed aan al zijn kwaliteiten. Novotel kende gouden tijden dankzij zijn inspanningen. De wekelijkse financiële verantwoording aan Parijs was voortreffelijk. Het hoofdbestuur in Parijs maakte van hem de coördinator voor het buitenland, hij kon immers met iedereen goed omgaan, van hoog tot laag. Waar hij ook kwam, het ijs was meteen gebroken, de sfeer bepaald. Een betere P.R. man voor Accor was niet te wensen! Om die redenen werd hem ook verzocht Novotel Eindhoven er bovenop te helpen. Dat lukte hem. Alleen was hij daar niet zo happy als in zijn geliefde Breda waar hij inmiddels een bruisend sociaal netwerk had opgebouwd, met als hoogtepunt zijn carnavalsactiviteiten. Op 58 jarige leeftijd koos hij voor de VUT en kreeg het vervolgens nog drukker!

Frans, waar haalde jij al die energie toch vandaan? Je was een echte zoon van je vader, Jan Q, onmiskenbaar erf-materiaal, waarbij DNA-tests overbodig zijn. Hetzelfde postuur, gedrag en geluid. Net als je vader heb je gewoekerd met je talenten en heb je veel bereikt mede dankzij Nienke aan jouw zijde. Je

Als een echte Quadekker heeft hij de rug recht gehouden. Dit harde werken heeft hem er trouwens

was daarbij een echt mensen-mens, warm, energiek, humorvol, vrolijk, belangstellend en altijd enthousiast, ook voor hele kleine dingen. Je was overal voor te porren. Nee kwam niet voor in jouw vocabulaire. Soms kon je ook drammen, met ongeduld en af en toe een lange teen. Niets ontging je, je nam feilloos waar, misschien niet altijd tot genoegen van al je medemensen. Maar buiten de fiscus, kende je volgens mij geen echte vijanden. In de clubs waaraan je deelnam stond je altijd met je snufferd vooraan, maar daardoor was jij het die de kar trok.

Golfclub Toxandria kende jij als je eigen broekzak, elke spriet, elke tak. Ik heb voor het jaar 2006 berekend hoeveel contributiegeld jij besteed hebt per golfronde, ik kom uit op 97 eurocent per rondje, dat is wat je noemt rendement!

Gedrieën, als de gebroeders Jansen, zorgden wij voor onze ouders. Medische perikelen lieten jullie daarbij in vol vertrouwen aan mij over. Ook jou heb ik wel eens lifestyle-adviezen proberen te geven. Je luisterde dan braaf, sloeg me op m'n schouders met de woorden: "Jansen, dat regelen we!" om er vervolgens niets mee te doen. Je bleef met volle teugen genieten van het leven zoals je dat altijd al had gedaan, want het liefst deelde je de genoegens des levens met zoveel mogelijk andere mensen. Een goed glas wijn, een lekker maal, op een zonovergoten terras in het door jou zo geliefde Espagna of la douce France. De laatste jaren heb je vele kilo's ingeleverd, zodanig dat iedereen zich zorgen maakte. Volgens jou ging echter alles prima. En dan opeens, na vijf opknuffeldagen met kleine Guusje, die je het liefst bij je wilde houden, piepte je er tussenuit. Ja, maar misschien niet zo vreemd, als je het leven voor 125% consumeert. Als je dan 64 jaar wordt dan is dat bij 125% in feite 80 jaar! Na het overlijden van de echte ouwe Jansen, werd jij onze ouwe Jansen, onze godfather. Ook die taak heb je met verve vervuld. Ik zal het stokje van je overnemen.

Nienke, je hebt een hele lieve man gehad, Claasje, Gouwke en Guusje, wat was hij gek op jullie! Jullie en wij waren, zijn en blijven trots op onze vrolijke Frans. En dat die trots terecht is blijkt uit de enorme vulling van deze kerk. Frans, wij danken je voor alles wat jij ons hebt gegeven, en wensen je een goede reis.

Galama in de lintjesregen

In de Wieringer Courant lezen we dat Koning Beatrix eind april een lintje heeft toegekend aan **IJsbrand Galama** (1.14.67/94). Burgemeester Peter Leegwater reikte aan 5 inwoners van Wieringermeer een lintje uit. IJsbrand Galama werd benoemd tot lid in de orde van Oranje Nassau.

Kees Galama

In april is **Kees Galama** (1.14.110/123) geridderd in de Orde van Oranje Nassau. Kees Galama is intussen met pensioen en was daarvoor advocaat in Bergen op Zoom en later in Terneuzen bij het advocatenkantoor Adriaanse & van der Weel. Dit is het grootste advocatenkantoor van Zeeland, dat (al honderd jaar!) een uitstekende naam heeft in die provincie, maar ook nationaal en internationaal. Het is de vaste adviseur van veel bedrijven, instellingen en overheden, maar op enkele specifieke terreinen ook een vertrouwd adres voor de Zeeuwse particulier. Het hoort bij de top 50 van de grootste kantoren in Nederland.

Naast zijn reguliere werk was Kees Galama zeer actief in allerlei vrijwilligerswerk, zoals plaatsvervangend kantonrechter, zat in meerdere raden van toezicht en was deken voor de Orde van advocaten. De kernfunctie van zo'n Orde van Advocaten, dat bestuurd wordt door een raad van toezicht met de deken als voorzitter, is de zorg voor de kwaliteit van advocatendiensten. Hiervoor worden opleidingen verzorgd, bindende regelgeving voor advocaten geregeld, en voorlichting aan leden gegeven.

Van zijn collega's kreeg Kees Galama bij het feit dat hij geridderd was, een zwaard; passend bij een ridder nietwaar! Een andere bijbaan is en blijft die van hulpsinterklaas voor de kinderen en kleinkinderen van de collega's op het kantoor

IJsbrand Galama

Hij kreeg deze koninklijke onderscheiding, omdat hij 24 jaar lid is geweest van de gemeenteraad en ook twee termijnen als wethouder heeft opgetreden. Daarnaast heeft hij zich nuttig gemaakt in veel besturen. Onder meer in dat van de stichting openbaar Voortgezet Onderwijs Noord-Holland Noord, Dorpsbelangen Kreileroord, Stichting Rocco Film, Scaghton Theater, vereniging voor openbaar onderwijs en de stichting bejaardenzorg Wieringermeer. Ook was hij lid van de gemeentelijke bezwaarschriftencommissie. IJsbrand is lid van de PvdA. Zie ook www.pvdawieringermeer.nl met meer details over zijn achtergrond. Opvallend is ook dat IJsbrand sinds 1974 de zorgtaken in het gezin op zich neemt en daarnaast zich op bestuurlijk en politieke vlak ontplooiëde.

Vijf inwoners van Wieringermeer samen met IJsbrand Galama i.a.

Waddeneilanden aange-stoken door Antillen

VLIELAND - De gemeentebesturen van de vijf Waddeneilanden wagen een nieuwe poging om een aparte bejegening te krijgen van het rijk. Ze zijn aangestoken door de Caraïbische eilanden Bonaire, Saba en Sint-Eustatius, die volgend jaar 'bijzondere gemeente' van Nederland worden.

De eilanden plukken herhaaldelijk wrange vruchten van rijksregelgeving, die onverkort voor alle gemeenten geldt. De berekening van de uitkering uit het gemeentefonds volgt de logica van de vaste wal. Dat kan voor de Waddengemeenten nadelig uitpakken.

Zo krijgt Vlieland minder geld, doordat de Vliehors ten opzichte van de vorige meting is afgekald. Vlielands **burgemeester Baukje Galama** (1.13.80, kind 4/150) ziet zoveel verschillen met walgemeenten, dat een apart regime voor de hand ligt. Bron: internet: 11 november 2006

Intussen is uit andere bronnen vernomen dat Baukje Galama op bezoek is geweest op de nu nog Antilliaanse eilanden om een en ander eens van dichtbij te bekijken. Tijdens de provinciale verkiezingen in Fryslân maakte de partij voor de Friezen hier ook een thema van. Zij kregen echter geen zetel in de nieuwe provinciale staten.

Balkenende aait de landbouwsector over de bol, aldus een krantenkop in het tijdschrift Nieuwe oogst. Premier Balkenende in gesprek met voorzitter Alle de Vries van LTO Noord Mid-Fryslân en rechts op de foto **Michiel Galama**, veehouder uit Friens (1.14.83/106), die aandachtig meeluistert.

J.P. Balkenende

Michiel Galama

Rectificatie voor deel 1 over de Brabantse Galema's dat in de familiekrant van november 2006 verscheen. Het vermogen dat Ysbrand Klazes in 1873 aan ieder van zijn kinderen naliet bedroeg 100.000 gulden meer dan in het artikel over de Brabantse Galema's in de vorige nieuwsbrief werd vermeld, dit wil zeggen 159.250 gulden. Driemaal werd er over 19.. in plaats van over 18.. geschreven. Daar zal beter op worden gelet.

“Brabantse Galema's” eerste vervolg, door Joseph Galema

Korte samenvatting vorig artikel

De Brabantse Galema's stammen af van een van de kleinzonen van Ysbrand Klazes, genoemd naar zijn grootvader, dus een van de vele genaamde Ysbrand Galema's. Zijn vader was Jan, tweede zoon van Ysbrand Klazes. (laten we afspreken dat wanneer de naam Ysbrand Klazes genoemd wordt, *altijd* de rijke erflater wordt bedoeld, die leefde van 1789 tot 1873). Het gezin van deze kleinzoon Ysbrand (1.11.9/76) heeft het niet meegezeten. Ysbrand en ook vijf kinderen overleden aan tuberculose. De kinderen op jonge leeftijd, vader Ysbrand 38 jaar oud. De weduwe van Ysbrand, Betsie Kramer, moest zeven jaar na het overlijden van haar man in 1891 de boerderij Half Hichtum verlaten. De meeste kinderen werden door familieleden opgevangen en Betsie vond met twee kinderen onderdak bij haar broer Dirk in Kubaard die de ouderlijke boerderij had overgenomen. Een jaar later in 1899 stierf Betsie plotseling, 42 jaar oud. Toen, mag men wel zeggen, leek de ellende compleet. Betsie's moeder Siebrigje Brandsma bracht de oplossing.

Betsie's moeder Siebrigje Brandsma bracht de oplossing door haar kinderen, vooral de jongens de raad te geven om naar Brabant te gaan. Deze raad gaf zij waarschijnlijk vanuit de vaste veronderstelling dat zij daar directeur van een zuivelfabriek zouden kunnen worden. Dit was niet zomaar een loze veronderstelling. De Friezen waren voorop gegaan bij de ontwikkeling van stoomzuivelfabrieken, hetgeen hen als pioniers een zware prijs had gekost, zoals we zagen. Het bracht echter met zich mee dat de boeren in alle landstroken van Nederland uitzagen naar jonge boeren uit Friesland om hen te helpen bij het oprichten van Coöperatieve Stoomzuivelfabrieken. De Zuivelschool in Bolsward bestond nog niet. Daaraan zou eerst nog een periode voorafgaan waarin alleen cursussen werden gegeven. Maar ook deze bestonden toen nog niet. Het zuivervak werd in de praktijk geleerd. De ervaring kwam vooral uit Denemarken waar de meest vooruitstrevende jonge boeren uit Friesland in de fabrieken daar een opleiding kregen om daarna als wandelleraar (consulent) andere jonge boeren in Friesland ervaring bij te brengen.

De oudste zoon van Ysbrand en Betsie, Jan, had na de aangekondigde verkoop van Half Hichtum in 1898 niet afgewacht en vertrok van de boerderij om assistent-directeur te worden in de Boterfabriek te Steenwijkerwold, terwijl hij in de kost kwam bij tante Johanna, zus van zijn moeder, getrouwd met Joannes Tiel Groenestege.

De tweede zoon Frans was reeds, toen zijn vader nog leefde, naar het gymnasium van de paters franciscanen in Megen gegaan. De studenten werden daar tijdens hun studie in kostgezinnen ondergebracht. Het verhaal gaat dat de paters op een gegeven moment Frans zouden hebben aangeraden zijn opleiding daar tot franciscaan op te geven, omdat hij meer met de dochters van de hospita uit wandelen ging dan dat hij studeerde. In Megen zou enkele jaren later ook Titus Brandsma gaan studeren. Titus was een volle neef van Frans' moeder maar toch vier jaar jonger dan Frans. Dat kwam meer voor, omdat de gezinnen groot waren en de leeftijden ver uit elkaar konden lopen. Toen Frans later in zeer goede doen kwam heeft hij voor Titus die intussen professor in Nijmegen was geworden, waarschijnlijk de uitgaven mede mogelijk gemaakt van een Nederlandse vertaling van de volledige werken van de mystica en heilige Theresia van Avila. Dit hoorde ik van een oomzegger van Frans, die ook in Megen studeerde en later als student Titus wel in Nijmegen bezocht.

Er is waarschijnlijk een belangrijker reden te noemen, waarom Frans de studie in Megen verliet. Frans was na het overlijden van zijn vader thuis hard nodig op de boerderij. Samen met zijn oudere broer Jan moest onder toezicht van hun oom Dirk door hen het werk worden gedaan. En dat zal niet licht zijn geweest, zeker niet ge-

Ysbrand J. Galema en Elizabeth Kramer

Ugoclooster ten tijde van Titus

Kubaard

Dijkstraat, Bolsward

zien hun jonge leeftijd. Er is mij slechts één mondelinge opmerking bekend uit die tijd, die hierop wijzen kan. Deze opmerking komt van een jongere zus van hen, die zich herinnerde dat Jan en Frans aan tafel, waar zij zich vermoedelijk als de oudsten ook het eerste bedienden, soms weinig voor een ander over lieten.

Het is niet bekend waar Frans zijn praktijkervaring heeft opgedaan om zuiveldirecteur te kunnen worden. Hij werd reeds op twintigjarige leeftijd directeur in Gilze. Het was 1898, ruim een jaar voordat zijn oudere broer directeur werd in Dongen. Frans was zelfs nog zo jong dat hij ontheffing moest vragen om deze verantwoordelijkheid te mogen dragen.

Na Jan en Frans wilde ook hun volgende broer, Hendrik, directeur worden. Hij ging werken bij zijn broer Frans in Brabant, werd assistent op een andere fabriek te Wouw waar Witteveen, ook een Fries, directeur was maar werd tenslotte winkelier in Halsteren. Hij was al op jonge leeftijd in Friesland koopman. Hij woonde zelfstandig op het Grootzand in Bolsward en kocht daarna een pandje in de Dijkstraat waar hij een winkel in garen en band begon. Dit pand kostte ongeveer 4.000 gulden; verreweg het grootste deel bestond uit een hypotheek. Thans is er een bar gevestigd, grenzend aan het Hof van Holland. Het woongedeelte boven de winkel werd op een bepaald moment een opvang voor zijn nog ongetrouwde broers en zussen. Je vraagt je af hoe zij daar allemaal konden wonen. Het werd een vrijgezel-flat en tegelijk een zoete inval. In Bolsward woonden immers vele neven en nichten.

De jongste van de broers, Fonger (vader van de schrijver) was, toen de boerderij in Half Hichtum verlaten moest worden met zijn moeder mee gegaan naar Kubaard. Hij was nog pas zeven jaar en zou, toen zijn moeder een jaar later overleed nog jaren in Kubaard blijven wonen. Intussen volgde hij de mulo bij de fraters in Oss maar werd daarna ernstig ziek. Zijn oudste zus Clasien, die na het overlijden van haar moeder overal was gaan helpen waar zij maar kon, kwam toen naar Kubaard om voor Fonger te zorgen. Kort daarna trouwde Dirk met Akke Galama, geboren in 1879 te Blauwhuis op de Galama-boerderij Senserhuis als dochter van Ysbrand Michiels Galama en Aaltje van der Wey. Akke haar vader Ysbrand overleed reeds in 1886 en haar moeder in 1885. Ook deze kinderen waren vroeg wees, zij waren zelfs nog jonger. Hun vader Ysbrand was een volle neef van Ysbrand, de man van Betsie, wier kinderen, onder wie Fonger, dus achterneven en achternichten van Akke waren. Akke werd nu dus hun tante.

Terug naar Fonger, deze lag ziek op Kubaard bij zijn oom Dirk. Dirk ging nu trouwen met Fongers achternicht Akke. Fonger was een stuk jonger dan Akke maar zijn oudere broers en zijn zus Clasien, die voor hem zorgde op Kubaard waren ouder dan hun nieuwe tante. Ik heb wel eens iets gemerkt aan mijn tante Clasien, die 95 jaar zou worden. Zij vond dat niet zo prettig. Het is niet bekend of zij altijd op Kubaard was. Zij kwam daar vast en zeker vaak. In 1906 werd het eerste kind van Dirk en Akke op Kubaard geboren, in 1907 het tweede, in 1908 zou het derde kind geboren worden. Toen werd er op aangedrongen dat Fonger naar Bolsward zou verhuizen naar zijn broer Hendrik in de Dijkstraat en dat zijn zus Clasien ook mee zou gaan om eventueel voor hem te zorgen. Dit klopt ook allemaal met de plaats waar zij officieel ingeschreven stonden. Fonger stond tot 1908 op Kubaard ingeschreven en in 1910 vinden we hem in Bolsward ingeschreven bij Hendrik. Clasien stond daar toen eveneens ingeschreven en bovendien nog haar zussen Sieb en Jo. Sieb trouwde nog in 1910. Clasien ging in 1913 naar Heerlen voor de vroedvrouwenopleiding. Jo trouwde in 1914 en Hendrik in 1913. Hij verhuisde toen naar Bergen op Zoom.

Fonger was in 1910 19 jaar. Hij heeft toen enkele jaren een opleiding genoten aan de boter- en kaasfabriek te Heeg en is daarna assistent geworden in Zeddam en kort daarna assistent in Bornebroek. Hij was daar reeds in 1914. Spoedig nam hij de plaats in van de directeur die onder dienst moest (WO I). In 1919 werd hij benoemd in den Bosch als directeur.

Siebrigje Brandsma's veronderstelling is verwezenlijkt. Maar voor het zover was en de kinderen waren getrouwd en zelf de kost zouden kunnen verdienen moest er toch wel geholpen worden. Er waren nog geen bijstandsregelingen, opvanggezin-

nen e.d. De hulp moest van de familie komen, van grootouders, van ooms en tantes. En deze hulp kwam, van beide kanten. Het is mogelijk om daar een goede indruk van te geven. Regelmatig werd er familieberaad gehouden. Ouderen kunnen daar nog uitvoerig over vertellen. Vooral op zondagen kwam men bij elkaar in de beste kamer, die alleen voor speciale gelegenheden werd gebruikt. De kinderen werden buiten gehouden.

Het is belangrijk om er op te wijzen dat bijna tegelijkertijd verschillende families in nood kwamen te verkeren, families die van elkaar afhankelijk waren. Het ging niet alleen om het gezin van Ysbrand Galema en Betsie Kramer, maar ook om het gezin van Sjoerd Aukes en Veronica (Froukje) Galema en om het gezin van Klaas Galema en Teuntje Terwisscha van Scheltinga. Ysbrand, Froukje en Klaas kwamen uit hetzelfde gezin en waren broer en zus. Het is merkwaardig dat deze drie echtparen op dezelfde plaats en tijd tegelijkertijd in het huwelijk traden, op 10 mei 1875 in Bolsward. Er werd in die tijd nog niet zo uitbundig bruiloft gevierd maar deze drievoudige bruiloft was toch wel een uitzondering.

Sjoerd Aukes en Veronica Galema woonden tot 1878 in Woudsend waar Sjoerd landbouwer was. In 1878 werd hij vennoot van een graanhandel in Leeuwarden. Dit bedrijf kwam in 1893 in staat van faillissement. Veronica's moeder was borg voor een aantal schulden (Galema familieboek blz 67). Sjoerd en Veronica wachtten met hun 8 kinderen het faillissement niet af. Zij kwamen, althans een gedeelte van het gezin, terecht in Wateren onder Zorgvlied in Drente. Het was een gezonde omgeving. Sjoerd had een zwakke gezondheid maar er was zeker nog een andere reden dat zij in Zorgvlied terecht kwamen. Een van Veronica's tantes van haar vaders kant, Sytske, dochter van Ysbrand Klazes was getrouwd met notaris Idse Verwer te Bolsward. Sytske en Idse hadden twee zonen: Julius en Lodewijk, beiden advocaat. Deze trouwden met twee gefortuneerde dames uit Leiden waar zij hadden gestudeerd, de gezusters van Wensen. De twee broers kochten het Landgoed Groot- en Klein Wateren alsmede Zorgvlied. Lodewijk ontwikkelde hier een veenkolonie met kerk, gasthuis, melkfabriek enz. Lodewijk hielp zijn nicht vast en zeker bij de komst naar Zorgvlied. Kort daarna werd hun jongste kind geboren, het negende. Nog geen jaar later overleed Sjoerd aan een longontsteking. Hij is begraven op het kleine zeer landelijke kerkhofje. Lodewijk werd later naast hem begraven; twee mannen die, naast elkaar, daar duidelijk opvallen. Veronica's moeder, wed. Klaaske Galema – Huitema was voor hen voor een groot bedrag borg geweest. Daarnaast heeft zij waarschijnlijk ook enkele kinderen, misschien wel meerdere jaren, op It Heechhout bij zich genomen. Na het overlijden van Sjoerd maakt zij haar laatste testament. Daarin wordt nu de volgende passage heel begrijpelijk: "Ik herroep alle uiterste wilsbeschikkingen welke ik vroeger mocht hebben gemaakt (.....) Ik wil dat mijne dochter Veronica Jans Galama, echtgenote van Sjoerd Jans Aukes, of, ingeval van haar vooroverlijden, hare nakomelingen, niet meer uit mijne nalatenschap zullen bekomen dan het wettelijk erfdeel (.....)".

In de kroniek van de familie Aukes (2003, blz.47) wordt vermeld: "Bij de dood van Sjoerd ging – en nu wordt de compagnon genoemd – deze ervan door met al het geld, ook het geld van de bank en de juwelen van Veronica". De oudste zoon Johan kwam terug van Megen, waar hij studeerde bij de paters franciscanen, zoals ook zijn neef Frans terugkwam uit Megen, toen zijn vader overleed.

Johan (Jan Aukes) werd door Cornelis de Jong, een kleinzoon van Douwe Egberts opgeleid in het 'comestibles' vak. Hij werd kruidenier in Helmond en verkocht o.a. producten die zijn neven in de zuivel in Brabant produceerden. Tenslotte werd hij medeoprichter van de EDAH. Zijn moeder en drie broers en vier zussen volgden hem, na 1898, het jaar waarin grootmoeder weduwe Klaaske Galema-Huitema it Heechhout moest(!) verkopen. Een nieuwe Friese tak in Brabant. Ik merk hier uitdrukkelijk op dat alle hulp door familie geboden werd (Johan heeft zich daarvoor later niet onbetuigd getoond). De hulp kwam vooral van de kant van de familie van Veronica. We zullen verder zien dat de hulp voor het gezin van Ysbrand Galema en Betsie Kramer vooral van de kant van de familie van Betsie kwam. Er moest gekozen worden. Men mag waarschijnlijk zeggen dat men geneigd is op de eerste plaats de kinderen te helpen, die men met de moeder associeert.

Men kan families waarschijnlijk niet beter leren kennen dan door hen te volgen wanneer er hulp geboden moet worden. Deze verhalen lijken mij hier dan ook zeker verteld te moeten worden.

Uit de testamenten van Frans Kramer en Siebrigje Brandsma (zij waren slechts in gemeenschap van winst en verlies getrouwd) blijkt duidelijk dat zij het gezin van hun dochter Betsie hebben geholpen. Ik citeer nu vervolgens uit de testamenten van Frans en Siebrigje Kramer, opgemaakt in 1899, het jaar waarin hun dochter weduwe Betsie is overleden. Deze testamenten hebben uiteraard op alle kinderen van Frans en Siebrigje betrekking. Ik citeer hieruit alleen in zoverre de testamenten betrekking heb-

Sjoerd Aukes en
Veronica (Froukje)
Galema

Johan (Jan Aukes,
1879-1968) is een zoon van
Veronica Jans Galema
(1.10, nr 6, kind 2/67) en
Sjoerd Aukes. Veronica leefde
van 1856-1910.
Zie een uitgebreid artikel over
EDAH en haar vier oprichters
in de Gala/ema familiekrant
van dec. 2004. (red.)

Teuntje Terwisscha van Scheltinga 1852, vrouw van Klaas Ysbrand Galema, 1850

ben op de kinderen van Ysbrand Galema en Betsie: “Ik wil dat mijne nalatenschap zal worden geërfd door mijne wettelijke erfgenamen en overeenkomstig de regelen der wettelijke erfopvolging, met dien verstande dat door de kinderen en afkomelingen van mijne dochter Elisabeth Johanna Kramer, weduwe Ysbrand Jans Galema, overleden te Cubaard vijftien juni dezes jaar, niets uit mijne nalatenschap zal worden verkregen dan hun legitieme portie, indien door hen niet binnen een jaar na mijn overlijden is betaald, verrekend of in mijne nalatenschap ingebracht – en wel zonder bijbetaling van rente, maar ook zonder eenige korting de helft eener som van vijfduizend zeshonderd gulden f 5.600, door wijlen Elisabeth Johanna Kramer verschuldigd aan de gemeenschap van winst en verlies, bestaande tussen mij en mijnen echtgenoot Franciscus “Gerrits Kramer”. Op dezelfde datum en op dezelfde wijze heeft Frans Kramer zijn uiterste wil verleden tegenover de notaris, waarin om betaling verzocht wordt van de andere helft van genoemde som. Uit de inventarisering van de boedel na het overlijden van Frans Kramer in 1914 blijkt dat de kinderen Galema de schuld hebben vereffend. De schuld was afkomstig van twee leningen, gedaan door Betsie, de eerste in 1892 kort na het overlijden van Ysbrand en de tweede in 1898 toen Half Hichtum op 3 februari 1898 publiek werd verkocht op verzoek van twee broers en een zus van Ysbrand, Betsies 1891 overleden man. Zij waren eigenaars van Half Hichtum geworden nadat zij hun deel uit de nog onverdeelde boedel uit de nalatenschap van hun vader hadden opgevraagd. Betsie mocht tot 12 mei blijven wonen. Op die dag kreeg zij van haar ouders een tweede lening, die mogelijk heeft gediend om achterstallige huur te betalen.

Siebrigje Kramer-Brandsma

We zien dus dat, evenals in de situatie, waarin Veronica Galema, weduwe van Sjoerd Aukes was komen te verkeren, hier de belangrijkste financiële hulp kwam van de zijde van de familie van de moeder. Eén van de kinderen van Ysbrand en Betsie werd echter door de oudste broer van de vader, door Klaas in zijn gezin opgenomen. Zijn gezin was het derde gezin dat ongeveer in dezelfde periode in nood kwam te verkeren, zoals we hiervoor zagen. Wie het gezin van Klaas Galema hielp toen zijn vrouw Teuntje in 1887 overleed is voor mij niet onmiddellijk duidelijk. Klaas hertrouwde niet maar hij nam in 1891, toen de jongste van zijn 5 kinderen 5 jaar was toch nog een dochter van zijn overleden broer Ysbrand op in zijn gezin. Dit was Jo, een jaar jonger dan zijn jongste dochter Jo. Klaas z'n oudste dochter, genoemd naar Betsie was toen 14, zij zou pas trouwen toen zij 44 was. Het ligt voor de hand te veronderstellen dat zij lange tijd het gezin van Klaas 'overeind' gehouden heeft.

Veel van de hiervoor genoemde gegevens heb ik ontleend aan officiële acten. Ik heb hierover zo uitvoerig geschreven, omdat ik de waarheid wilde vinden. Lange tijd wist ik niet beter dan dat mijn grootouders failliet zouden zijn gegaan, en wel als gevolg van het faillissement van Sjoerd Aukes en Veronica Galema. Maar de verhalen klopten nooit helemaal. Ook wist ik eigenlijk niet wie mijn grootouders waren. Er werd ons nooit veel verteld. Ik wilde ook iets meer over henzelf weten. In de jaren tachtig werd ik er op attent gemaakt, dat de grafrechten van de graven van hen op het kerkhof te Blauwhuis spoedig zouden verlopen. Wij wilden deze nog behouden omdat zij het enige tastbare bewijs vormden van het feit dat onze wortels in Friesland lagen, behoudens nog een gedenksteen in de St Annahof te Harlingen waar Betsie op 13 maart 1872 als eerste kostschoolleerling de eerste steen mocht leggen van het St. Annagesticht. Vele katholieke jonge boerendochters vonden daar een opleiding in het huishouden en in het maken van fraaie handwerken en het schrijven van fraaie gedichten. Tevens werden zij daar voorbereid voor hun eerste H. Communie. Zij woonden meestal te ver van de stad om naar een katholieke school te gaan.

Eerste steen van het St. Annagesticht, gelegd door Betsie Kramer

Ysbrand en Betsie zijn nooit eigenaars geweest van Half Hichtum, Ysbrand's moeder, weduwe Klaaske Galema-Huitema, overleefde haar man Jan 25 jaar. Bijna al die tijd bleef de boedel ongedeeld. Klaaske was herhaaldelijk borg voor haar kinderen. Haar eigen deel van de erfenis teerde alsmaar in, zo sterk zelfs dat zij in 1898 It Heechhout publiek liet (moest?) verkopen en daarbij ook nog rekening hield met al haar kinderen. Er moet tussen de familie Galema in de persoon van Klaaske regelmatig goed contact zijn geweest met de familie Kramer. Het vermoeden bestaat dat bij de verkoop van It Heechhout er veel onderhands is geregeld. Mij werd ooit verteld dat Frans Kramer door een aannemer in Workum liet bieden op de behuizing van It Heechhout. Uit de stukken blijkt ook werkelijk dat aannemer Schaper uit Workum mede met anderen juist het perceel kocht waarop de behuizing gelegen was. Deze koop was ook ten gunste van een van Klaaske's eigen kinderen: Ysbrand, en vooral van de kinderen van Ysbrand. Klaaske zelf verhuisde. Ik heb in het register een plaats gevonden, waar zij daarna heeft gewoond. Het adres was mij niet direct duidelijk. Op hetzelfde adres heeft kort na haar dood een familie Houben gewoond, waar de man sigarenmaker was, zo staat geschreven. Volgens de nu overleden ongehuwde mevrouw van de sigarenwinkel Hoebe (haar vader vond 'Houben' te deftig) in de St. Jansstraat woonde haar vader voor 1909 korte tijd op 't Laag 5 in Bolsward, om de hoek van het stadhuis. Klaaske overleed in 1905 in St. Martinus Gasthuis. (red: is er iemand onder de lezers die het adres: 't Laag 5 kan bevestigen en misschien nog andere adressen heeft van Klaaske haar laatste levensfase)

Wordt vervolgd

't Laag 5 te Bolsward

Een persoonlijke impressie van een middag met Anno

Door Maaïke Galama

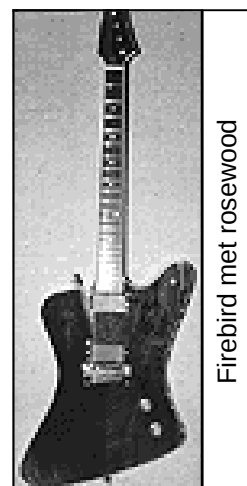
De vrijdagmiddag in april dat we met **Anno Galama** (1.14.140/150) hebben afgesproken is een prachtige zonnige dag. Het weidse Friese land met de grazende schapen schijnt er vriendelijker bij te liggen dan ooit en de ontvangst van Anno die ons tegemoet loopt is van gelijk gehalte, terwijl zijn hond Hero hem nog voor is. Zijn vrouw Hiltse, dochter Dieuwke en zoon Igo ontvangen ons al even hartelijk. 'Ons' zijn ondergetekende en de gitarist en goede vriend Dirk Spek, deel van de Friese band Bacon and Bones. Zelf weinig van muziek afwetend had ik Dirk gevraagd of hij geïnteresseerd zou zijn Anno Galama, de befaamde meester gitaarbouwer, te ontmoeten met het voordeel voor mij een inhoudelijk interessant gesprek te kunnen verslaan. Op dat verslag zult u tot het volgende nummer moeten wachten; wat u hier leest is de persoonlijke impressie van een indrukwekkende ontmoeting.

We denken dat buiten achter het huis, in de zon, de mooiste plek is voor het gesprek, maar nog voor de koffie op tafel staat hebben we al moeten verhuizen naar de schaduw onder de kastanjeboom: het is gewoon te warm. Anno, ruime bos grijzend haar naar achteren, snor die hij naar mijn inschatting zijn hele volwassen leven al draagt, vriendelijke blik, zit nu met rechte rug tegen het huis, af en toe een Brandaris draaiend. Hero zit alert bij zijn voeten: de hond weet bij wie hij zijn moet voor een stuk van de oranjeboek. "Mijn heit maakt zelfs brood met pindakaas voor hem klaar", zegt Dieuwke. Ik had bedacht de familie het grote Galema / Galama boek cadeau te doen. Direct haalt Hiltse de boekjes tevoorschijn die Loes en Joseph over hun eigen familietakken hebben geschreven om te zien hoe die zich tot deze uitgave verhouden, die ze nog niet eerder hebben gezien. Igo, 20, studeert geschiedenis in Groningen en is voor het weekend thuis. Dieuwke, 22, is net terug van een half jaar Toronto waar haar vriend woont en heeft een Canadees accent in haar Engels opgelopen. Het boek neemt hen geheel in beslag.

"Dirk, heb je je versterker meegenomen?"

Het informeren zo vroeg in het gesprek is tekenend voor waar het brandpunt ligt: het geluid van de gitaren. Anno vraagt me of hij Fries kan blijven spreken. Niet opgegroeid in Friesland meen ik het meeste wel te zullen verstaan en waar niet zal ik het kenbaar maken. Dirk wordt gevraagd in welke taal hij zijn liedteksten schrijft: Fries, Nederlands en Engels. Anno schrijft in het Fries en het Engels. Nederlands is geen taal waarin hij zich kan uiten. Hij vertelt dat hij in de zestiger jaren gedichten schreef en dat hij dit de laatste jaren weer heeft opgepakt. Destijds moesten die het hebben van de atmosfeer. Wally Tax was dusdanig van zijn teksten gecharmeerd, en Anno van Wally's stem, dat hij een plaat wilde maken, maar het liep anders. Anno studeerde filosofie op de universiteit van Groningen, maar na twee jaar werd zijn vader ziek en ging hij helpen op de boerderij. Uiteindelijk is deze verkocht. Daarop ging hij werken als bosarbeider in Twente. Hij speelde wat gitaar, toerde wat, en begon met het repareren en customizen van elektrische gitaren. Al gauw vroegen anderen of hij dat ook voor hen wilde doen. En vandaar is hij gekomen tot het

bouwen van gitaren, van Fender-modellen als Strats en Telecasters tot Gibson-modellen als Les Pauls en Firebirds. Hij heeft er geen opleiding voor gehad. Iedere bouwer heeft een eigen specialiteit. Anno's specialiteit is de toon. Hij werkt op gehoor. "Het gaat er niet om of je een mooi stukje hout op de mal kunt leggen, maar of je de toon kunt aansturen. Ik zie het geluid soms nog meer dan dat ik het hoor".

Firebird met rosewood

vijf Galama gitaren op een rijtje

“Er was een periode dat ik niet kon slapen. Dan kwamen instrumenten in de gedachten op, ideeën hoe te doen, en de week daarop bleek dat idee dan ook goed geweest te zijn.” De bestellingen begonnen een wachtlijst te vormen. Jongere broer Rein kwam meewerken. Iedere gitaar die Anno bouwde was een kunstwerk op zich. En men wist het. Anno bouwde op maat voor de groten in de muziek. Er was een tijd dat Jan Akkerman alleen op een Galama gitaar wilde spelen. En niet alleen sterren als Danny Lademacher, Lex Bolderijk en Jan Scheffer speelden op een Galama gitaar, maar ook de Zweed Johan Gustavson en de Fin Juha Ruokangas. Anno kreeg recensies in Music Maker, het destijds toonaangevende vakblad voor muziekfreaks en een Galama gitaar stond zelfs op de cover. Het werd 1986 en Anno begon internationaal door te breken. En heeft sindsdien geen gitaar meer gebouwd.

Op 13-jarige leeftijd heeft Anno een ongeluk met een paard gehad en daarbij een tussenwervel gebroken. Twintig jaar geleden vlamde dit letsel op, een zenuw raakte beklemd en een hernia kwam daar nog bij. Hij heeft toen vier jaar niet kunnen zitten. Tot op heden maakt de pijn het leven zwaar en het werken aan een gitaar onmogelijk. Anno zegt dat hij het hier erg moeilijk mee gehad heeft. Hij heeft dan ook de gitaar en alles wat er mee te maken heeft ver van zich afgehouden - als de gitaar je lust en je leven is en je kunt niet meer, dan doet dat te veel pijn. Een dergelijke emotionele pijn naast de fysieke pijn. Dirk is zichtbaar onder de indruk. Hij begrijpt. Ik ook.

Dan gaat het verder, in stroomversnelling, over pick-ups en over spoelen. Ik zeg dat ik dit niet volg in het Fries. Anno kijkt me aan: het gesprek is tussen gitaarbouwer en gitarist, snap ik dat dan niet? Er wordt niet meer op- of omgekeken. Over en weer, nu over customizing

van een gitaar. Dat moet speciaal voor de klant maken betekenen. Op de klant's wensen aanpassen. Er wordt zo gemakkelijk over gesproken. Er komen vele vragen in me op, maar ik stel ze niet. Nu nog storen met blijken van onkennis zou bijna heiligschennis zijn. Over houtsoorten: loof cedar. Licht, goed te bewerken. Alleen de top. De achterzijde van ander hout. Zal ongetwijfeld voor de klank zijn. Gebruikt Anno altijd cedar? Ik hoor rio pallissander. Ik zal het later Dirk vragen. Of Anno een volgende keer. De hals loopt helemaal door onder de top en wordt niet aangeschroefd. Van het effect daarvan kan ik me iets voorstellen, meen ik. Ik weet er echt niets van.

Dat het hout van cruciaal belang is wordt me duidelijk. Bij het liefdevol verzamelen van mooi hout voor de gitaren kan ik me ook alles voorstellen. Maar dan. Anno had een zeer waardevolle collectie hout. Hij bewaarde het in zijn huis. Op een dag is er ingebroken en is het gestolen. Dat is nu negen of tien jaar geleden. Dirk vraagt of het moeilijk is om er over te praten.

“Emotioneel is diefstal heel erg. Ik heb het er een periode erg moeilijk mee gehad. Maar ieder mens krijgt wat op zijn brood. En dan is dit altijd nog materieel.” Ik betwijfel of je het alleen materieel kan noemen. “Een mens moet blij wezen met waar je blij mee kan zijn - maar die diefstal is nog steeds erg zwaar.”

Rechts van mij heeft Dieuwke het boek, dat een poosje op de tafel had gelegen, weer opgenomen. “Kijk”, tegen Hiltje, “hier is pake met zijn gezin te zien”. “Dat is Geertruida, tante Truke”. “Die is ook zo donker als pake.” En tegen mij, omdat ze ziet dat ik naar hen kijk: “Hebben we ergens Spaans bloed in ons, of zo?” Dat kan ik met zekerheid ontkennen. Als er iets duidelijk is, dan is het die onverdunde Friese bloedlijn van honderden jaren. Igo neemt het boek over en Dieuwke kijkt over zijn schouder mee. Ik ben blij dat het boek in de smaak valt en bewonder tegelijkertijd de oprechtheid en ongekunsteldheid van de

twee. Zulke kinderen te hebben betekent wel wat. Hiltje schenkt opnieuw koffie in. Dirk vraagt: “Van wat voor genre muziek houdt je, Anno?” “Van alles wat echt en oprecht is. Sommige jazz, sommige blues. Als het echt is, ontdek ik er altijd wel wat in.”

Het moment is aangebroken. Anno gaat naar binnen om de stekker door het bovenluikje van het raam te leiden en de versterker wordt uit de auto gehaald. Hiltje gaat wat boodschappen halen en de kinderen gaan even mee. Toeval of timing, het duurt niet lang of Hero staat op, kennelijk met een idee. Anno kent hem en, nadat wij afslaan, vraagt hem of ze de laatste oranje koek dan maar zullen delen. Dat was Hero's bedoeling. Hero kent Anno ook. Dirk toont zijn eigen favoriete gitaar, een Fender, die Anno eerst van alle kanten en dan van over de hals bekijkt. Hij zegt in de 70-er jaren honderden Fenders in de handen te hebben gehad en dat dit een bijzonder mooi exemplaar is, een toevals- en gelukstref. Hij laat zien waarom hij werkelijk goed gemaakt is: de structuur van het hout van de hals is op de juiste wijze gebruikt en daardoor zal hij niet gaan wringen. De klank wordt als warm beoordeeld. Dan neemt Anno voorzichtig de eerste Galama gitaar uit zijn kist. “Deze is compleet van cederhout. De hals loopt helemaal door, omdat hij dan gevoeliger wordt voor hoe je hem aanslaat.” Hij geeft hem Dirk in de handen. De eerste tonen - wat een geluid! wat een akoestiek! wat mooi! Ik ben verrast door de grote schoonheid van de klank. Het moge de eerst zijn geweest die we hoorden, deze gitaar blijft mijn favoriet.

“Als je die mooi vindt, dan moet je deze eens proberen”, de eerste terug in zijn kist, de tweede eruit. Dirk: “Wat licht van gewicht” en dan: “Wat een kracht komt eruit”, de versterker bijstellend. Een paar tonen, nog een paar. Ik herken een stukje van ‘It Allerheechste Guod’; het onverwachte van het Friese volkslied doet me glimlachen. De klank van de gitaar is prachtig. Inderdaad, wat een kracht. Nog een gitaar: “Ik ben benieuwd wat je hier van vindt”. Deze is een stuk zwaarder. Afrikaans hout. Het geeft een heel ander, vol geluid. “Deze moet je heel licht aanspelen.” Bij een Rolls-Royce met Ferrari motor moet je heel zacht met het gas omgaan. “Kom Maaik, we gaan, Dirk wil alleen zijn om te ontdekken hoe deze te spelen”.

Telecaster blond

Dan volgt een die als een 'iets gewonere' wordt aangeduid. Het is een eigen interpretatie van een Gibson. Hij is heel licht, gemaakt van loof ceder, dat groeit van Brazilië tot Honduras stad, maar de Colombiaanse variant heeft Anno's voorkeur. De toon is opener, de verschillende akkoorden blijven meer onderscheiden. "Laat hem eens uitklinken..." - de toon resoneert verbazend lang - blijft mooi staan, wordt er gezegd. "In Zweden had ik eens een interview met zes bladen. Ik deed toen de boutbewering dat mijn gitaar met solid body een hogere akoestische respons had dan akoestische gitaren. De volgende dag kwamen ze me zeggen dat het inderdaad waar was. Ze hadden dat diezelfde nacht nog laten onderzoeken door een technisch instituut." Tegen mij: "Hij wordt me te verknocht aan die gitaar. Ik heb hier heel iets anders". Het is een Firebird uit gevlamde ceder, de top met de lichte buiging uit een stuk. Het platte model is heel speciaal en het polijstwerk mooi, zoals overigens ook van de anderen. Er wordt gekeken naar de ergonomie van de vorm, gevraagd naar de twee lagen. En naar het Galama logo, een prachtig gestileerde vogel ontworpen door Rennie Noteboom. Ik volg alles in stilte. Dat wil zeggen, ik kan de technische details niet meekrijgen, maar volg de schoonheid van de klanken, volg de tonen. Ik hoor de grote verschillen in klank en akoestiek tussen de ene en de andere gitaar.

Ik voel me bijna ongekend op mijn gemak. Het is niet aan te nemen dat dat hem zit in een gemeenschappelijke voorouder 200 jaar geleden. Mogelijk in de herkenning van overeenkomsten met mijn eigen achtergrond: de passie van de artiest, de klank van het Fries waarin over zinnige dingen gesproken wordt, het volgens mij typisch Friese karakter. Maar zeker ook in de eerlijkheid en oprechtheid die Anno uitstraalt. En in zijn vrouw en kinderen die dezelfde uitstraling hebben. In ieder geval draagt de zon over de weiden er aan bij. En de kat, Panter Pantani naar de Franse tour-de-France winnaar omdat hij verticaal tegen het huis kon oplopen, die intussen op mijn schoot ligt en zich in alle vertrouwen spinnend laat welgevallen wat ik ook met hem doe.

De gitaren worden opgeborgen en op een of andere manier wordt de atmosfeer

lichter. De conversatie niet. Anno rolt nog een Brandaris. Hiltje, inmiddels teruggekeerd, zet nog koffie. We spreken erover hoe liefde voor schoonheid niet lijkt te kunnen worden ervaren zonder dat het een zekere pijn met zich meebrengt - hieraan gekoppeld lijkt. Dat is al zo voor iedereen die liefde voor een bepaalde expressie van schoonheid heeft. Als die liefde dan door lichamelijke conditie niet meer geuit kan worden, dan wordt die pijn onverdraaglijk, de gitaren onverdraaglijk... maar het laat toch niet los... maar het doet te zeer... Ik denk aan het Chinese gezegde: 'eenmaal liefde eenmaal leed, tweemaal liefde tweemaal leed, driemaal liefde driemaal leed'. Paradoxaal als het een moment klinkt, toch is naast schoonheid ook die pijn voor Anno een waardevol onderdeel van het leven. "Niets van wat je overkomt is toeval. Wat je op je bord krijgt, dat heb je nodig om de vrucht eruit te halen." Langs de weg van imperfectie streven we naar perfectie, hij met schoonheid als gaspedaal. Hij spreekt over opgaan in de schoonheid, en dan hoe in het overwinnen van tegenslag en pijn een diepere schoonheid is gelegen. Over hoe het bereiken van deze diepere schoonheid uiteindelijk datgene is waar het om gaat in het leven. En dat begrijpen, dat willen overwinnen, is het waardevolle wat de schoonheid en de pijn hem hebben gebracht.

Anno biedt aan om enkele van zijn gedichten voor te dragen. Hij doet het uit het hoofd. Ik luister naar de rustige, diepe stem en de lange regels. De klank is prachtig, muzikaal. De betekenis van de twee in het Fries is voor mij niet in een keer te volgen. Die van de Engelse, met bijna ballade cadans, wel - er wordt aan je gewerkt in dit leven:

"if you seek forgiveness
I give you hate
if you seek reunion
I separate"

De gedichten zullen mogelijk op cd uitgebracht worden. En misschien komt er ook een cd met een andere versie uit, met muziekomlijsting. Niet zo lang geleden speelde de Belgische jazz gitarist Philip Catherine in Leeuwarden en Anno ging erheen. Catherine zei tegen het publiek: "25 jaar geleden kocht ik mijn Anno Galama gitaar. En ik heb toen niet alleen een gitaar gekregen, door Anno heb ik mijn stem gekregen. En hij is hier..." Anno kreeg een staande ovatie. Catherine trof

de kern van de zaak. Anno bouwde zijn gitaren in de hoop musici te inspireren, ze te brengen waar ze anders niet zouden komen. Nu zoekt hij hetzelfde te bereiken met teksten. Rembrandt, Van Gogh en Appel werden geïnspireerd door dezelfde zonsondergang en gaven daar hun eigen, andere expressie aan. Anno's ambitie is die zonsondergang te zijn.

We zijn vier uur op bezoek geweest en ik moet echt weg. Dirk blijft nog even. Het afscheid van een ieder is mogelijk nog hartelijker dan het welkom. Hero maakt zelf dat hij niet vergeten wordt gedag te zeggen. De afspraak om het spoedig over te doen wordt herhaald. Als ik weggrijp voel ik me bijzonder gelukkig, over een gevoel van verdriet heen. 's Avonds laat, opnieuw in de auto, realiseer ik me dat het laatste domineert. Het maakt me nederig. We hebben een Kunstenaar ontmoet, het leven, passie, heldhaftigheid. Ik vind een sms-bericht: "een indrukwekkende middag... groet, Dirk". Ik sms terug: "eenmaal liefde eenmaal leed..."

De volgende ochtend besluit ik dat ik, om de vakman die Anno is recht te doen, meer tijd nodig heb om me te informeren voordat ik een inhoudelijk stuk kan schrijven voor het familieblad. Daarom zijn het twee stukken geworden: nu deze persoonlijke impressie van de middag, en later een ander gericht op Anno's vakmanschap voor het volgende nummer. U houdt dus nog wat tegood.

Maaïke Galama

Maaïke Galama

Boudine Palanque met eigen gemaakt houten bankje

Op bezoek in Frankrijk

Door Eelco Galama

In verband met een wintersport in Frankrijk rond de kerst van mijn gezin met 15 andere familieleden, leek het mij erg leuk om ook een paar familieleden aldaar op te zoeken. Van de Zeinstrakant hebben we Boudine Lozé met haar drie dochters op gezocht, maar ook **Boudine Palanque** (1.13.56, nr. 2/118), donateur van onze familie stichting. Beide Boudines wonen in de buurt van Grenoble.

Per e-mail hadden we een en ander afgesproken voordat we kwamen en met de routeplanner was dat bijna vlekkeloos. Op een gegeven moment kwamen we in het zeer kleine dorpje St. Cassien en gaf de routeplanner aan dat we eindbestemming bereikt hadden: we stonden bij het kerkhof, midden in een weiland met een paar franse dikbilkoeien! Later bleek op

dit kerkhof de zoon Simon te liggen, die in 1996 door een auto ongeluk om het leven was gekomen. Gelukkig was er ook een bezoekerster bij het kerkhof en die bleek Boudine te kennen en ze heeft ons toen weer op het rechte (eigenlijk zeer bochtige) pad gebracht en vijf minuten later stonden we bij Boudine voor de poort. Prachtig mooi weer met zonneschijn en een zeer gastvrij, ver familielid die ons bij de poort van een mooie tuin op een heuveltje met uitzicht op het dorp met klein kerkje en landerijen ons gastvrij ontving. Boudine, die op mijn verjaardag in 1962 is getrouwd met René Palanque, woont er al vele jaren; ze is al ongeveer 35 jaar in Frankrijk woonachtig. René met de franse nationaliteit, is geboren in Tunesië, doordat zijn vader er destijds bij de franse marine werkte en hij aldaar gelegerd was. René is intussen gepensioneerd en heeft nu alle tijd in en rondom huis en zijn familie en kleinkinderen. Vroeger was

Eelco in gesprek met René

hij als stedenbouwkundige werkzaam in de stad Voiron. Zo heeft ook een beetje zijn stempel kunnen drukken op hoe de stad er nu uit ziet.

Zo bij de openhaard hebben we gezellig bijgepraat over allerlei familie zaken en hun 5 kinderen. Ik heb niet al hun wettenswaardigheden onthouden, maar weet wel dat er ook kleinkinderen zijn en dat veel van de kinderen rond de kerst thuis kwamen om met hun ouders de kerst te vieren. Boudine was al druk met de voorbereidingen bezig. We waren er 23 december 2006, zo rond de middag.

Na wat praten bleek Boudine een ware kunstenaar te zijn. Zij maakt houten beelden en andere houtsnijwerken: een pracht om te zien. Zo zagen we een drietal eenden, twee kinderen, een jongen en een meisje van ongeveer 70 centimeter hoog. Zie ook de foto's. Ook had ze een leuk zitbankje gemaakt, geïnspireerd door een afbeelding uit het oude Egypte. Zo kom je nog eens voor leuke verrassingen en leer je ook je fa-

milie kennen die iets verder weg wonen.

Alvorens we afscheid namen om de wintersport bestemming nog bij licht te bereiken, had ik nog een verrassing voor Boudine en René. Ik had ooit een grote foto in een lijst gekregen van een ander familielid, die dit op de rommelmarkt had gekocht. Het was een foto van Sociëteit het Hof van Holland in Bolsward met de letters E.H. Galama en Y.K. Galama in de ramen gegraveerd. Daarom moest dat maar naar mij. Echter had ik geen speciale binding met deze sociëteit en na wat onderzoek bleek het de plaats te zijn waar Boudine geboren was. Dus heb ik het haar kado gedaan. Toen zij de foto bestudeerde bleek er ook een meneer deftig voor het café te staan; dat bleek haar vader te zijn! Wat een toeval. De letters E.H. Galama bleken van haar vader Evert Hugo te zijn.

En zo kwam er een einde aan een leuke kennismaking met een ver familielid.

Afghanistan vol kansen voor pioniers

Zaken doen in Afghanistan is geen zaak voor angstige mensen. Daar heb je echte pioniers voor nodig. Michiel Galama (1.14.74/96) uit Bolsward voelt zich na een reis naar het door oorlog geteisterde land een beetje zo'n pionier.

Door Nico Hylkema

BOLSWARD- Exportadviseur en docent internationale marketing Michiel Galama heeft heel wat afgereisd in het Midden-Oosten en kent zijn pappenheimers wel een beetje. Voor hem was de stap naar Afghanistan dan ook niet zo gek. Vorig jaar kwam hij in contact met een handelsdelegatie uit Afghanistan, die in West-Europa bekendheid zocht voor de ontwikkelingsmogelijkheden in hun land. Galama en zijn compaan Wim de Haan uit Tytsjerk zagen hun kans. Al snel was er het plan voor een eerste feitelijke kennismaking met het land. Ze verkenden de hoofdstad Kaboel en directe omgeving. „Daar heb ik me geen moment onveilig gevoeld.”

Natuurlijk, grote delen van het land zijn nog onveilig. Toch zal er een keer een begin gemaakt moeten worden met de opbouw. En waar kun je dan beter beginnen dan met landbouw? Dat is een terrein waarop de Afghanen bekend zijn. Een sceptische glimlach ontgaat Galama niet. „Ja, 84 procent van de bevolking werkt in de landbouw en een flink deel daarvan in de illegale papaverteelt. Maar het gaat er juist om, het legale deel uit te breiden.”

Dat is ook het beleid van het huidige kabinet: biedt de boeren een alternatief voor de papaverteelt. De Amerikaanse aanpak van platbranden van de papaver-oogst werkt averechts en drijft de bevolking in de armen van de Taliban.

„De boeren weten heel goed, dat drugsproductie illegaal is en dat er gevaren aan zitten. Maar wat moet je, als dat de enige manier is om eten te hebben. Als

Michiel Galama op de markt in Kaboel, Afghanistan, waar hij veel van zijn inspiratie opdoet.

je ze een eerlijk alternatief biedt, dan willen ze daar best in meegaan.”

Ooit was Afghanistan de fruitschuur van Azië. Dat kan het weer worden, meent Galama. Er zijn mogelijkheden genoeg. De kennis is er nog bij de boeren en met hulp in de vorm van kennis en netwerken kunnen hij en De Haan ze op weg helpen.

Galama denkt vooral hulp te kunnen bieden door kooplieden uit Europa aan te trekken, via wie de boeren een redelijke prijs voor hun producten kunnen krijgen. Nu gaat de oogst veelal naar Pakistaanse opkopers, die een geringe prijs betalen en bovendien vaak na de verkoop afrekenen.

Een coöperatie die de afzet op transparante wijze zou regelen, zou al een hele verbetering zijn, denkt Galama. Om die op te zetten heb je mensen nodig met een pioniersgeest. Hij heeft gemerkt dat er genoeg mensen in de voedingssector zijn, die zich laten enthousiasmeren voor zaken doen in Afghanistan.

„Het land zit nu op de wip. Het kan nog helemaal verkeerd gaan, maar ik ben enthousiast over de mogelijkheden. Mensen willen wel wat anders na 25 jaar oorlog. We kunnen het ons als Westen ook niet veroorloven deze mensen nu in de steek te laten.”

Galama streeft naar een olievlekwerking. Op een proefboerderij krijgen lokale boeren de kans mee te werken aan het realiseren van eenvoudige en betaalbare verbeteringen in teeltmethoden. De opgedane kennis en ervaring nemen ze mee naar de eigen bedrijfjes waarmee ze hun eigen werk zo op een hoger plan kunnen tillen. Zo leren de tuinders de druivenstruiken op te binden aan zelf verbouwde houten stammen in plaats van op de grond te laten groeien. Dat verhoogt de productie en kwaliteit van de druiven aanzienlijk. Ook de productie van noten is in vertrouwde handen.

„Als je die boeren de mogelijkheden laat zien om de productie te verhogen en te verbeteren, heb je maar weinig overtuigingskracht nodig. We zoeken nu mogelijkheden in gedroogd fruit. Vers fruit vraagt om een complete kwaliteitcertificering voor afzet naar de Europese markt, waarvoor we een infrastructuur ontwikkelen. Tot het moment dat dit gerealiseerd is, richten we ons vooral op afzet van gedroogde vruchten en noten.” De regio rond Kaboel biedt veel mogelijkheden, meent Galama. „Natuurlijk merk je wel, dat er iets aan de hand is. Maar vergeleken bij andere grote steden in de regio is er niet zoveel verschil. Ach, ik heb ook vier kinderen. Ik neem geen rare risico's.”

Bron: Leeuwarder Courant, maart 2007

Afghaanse boeren op hun akkers

Ysbrand Haije Galama
(1.14.134, nr 1/142)

200.000 grafstenen vastgelegd op de gevoelige plaat

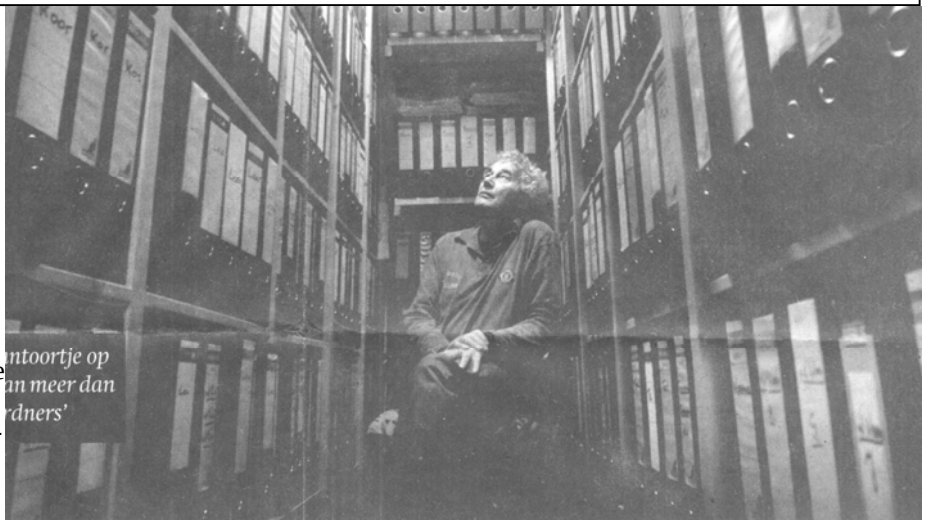
Door Maaïke Trimbach

GRONINGEN Michiel Galama (59) noemt zichzelf een echte oude hippie. Als eerste in rechte lijn in de door-en-door-Friese familie vestigde hij zich buiten de provincie. Al zijn voorvaders waren veehouders, maar hij begon een natuurvoedingswinkel aan het Groningse Boterdiep. De naam Michiel, die ook een lange Galamatraditie kent, veranderde hij in het modernere Maikel.

Van de familiegeschiedenis moest hij niets hebben. Hou op zeg, dat gezeur van die burgerlijke tantes en ooms... Dat is inmiddels wel anders. Je kunt wel zeggen dat familieonderzoek, genealogie, voor Galama bijna een obsessie is geworden. In het kantoortje op het dak van de winkel (die hij inmiddels aan anderen heeft overgedaan) staan meer dan honderd ordners over de Galama's. Daarnaast heeft hij 200.000 foto's van grafstenen, verdeeld over pakweg 1100 ordners, dozen vol bidprentjes, stapels overlijdensberichten uit kranten en honderden boeken over familiegeschiedenis.

Ergens begin jaren negentig kwam de omslag. Zijn vader was overleden en Galama beseftte dat daardoor veel familie verhalen verloren waren gegaan. Zijn moeder was er nog wel. Zij had foto albums vol mensen die Maikel niet meer kende. Daarom ging hij met haar door alle albums heen en liet haar vertellen wie wie was.

Galama ging cursussen volgen in genealogie en paleografie, oude schrifttekens, zodat hij oude documenten kan lezen. Hij struinde kerkhoven en archieven af, op zoek naar informatie over de Galama's. Die familie heeft hij inmiddels compleet. Hij is nu druk bezig met de familie van moederszijde. Verder bewaart hij alles wat hij tegenkomt en wat ooit van waarde zou kunnen zijn voor hemzelf of iemand anders. "Omdat de Galama's katholiek zijn, ben ik begonnen met het bezoeken van katholieke kerkhoven. Als ik daar was, maakte ik ook meteen foto's van andere bijzondere graven. Misschien dat ik er nog ooit iemand een plezier mee kon doen. Later bezocht ik ook andere begraafplaatsen en ben ik dat fotograferen gestructureerder gaan doen."

"In mijn kantoortje op het dak staan meer dan 1000 ordners"

Eigenlijk heeft Galama maar één zorg: "Over twee jaar puil ik hier uit. Als ik er niet meer ben, gaat mijn verzameling naar een archief, dat heb ik al geregeld. Maar ik was eigenlijk van plan om nog een paar jaar te leven en wat moet ik dan? Verhuizen? Of alles digitaliseren? Maar dat gaat jaren duren." *Bron: DvhN 14-12-2006.*

Journaliste bij De Pers

Op internet lazen we het volgende bericht. **Illa Galama** (31) (1.14.131, nr1/140) studeerde Bedrijfskunde en verdiepte zich vervolgens in de marketing van de bladenbusiness. Na een postdoctorale opleiding Journalistiek werd ze redacteur entertainment bij een weekblad. Ze werkte freelance voor diverse vrouwenglossy's en deed het bladmanagement voor automagazine Carros. Nu zal ze elke dag over de wereld van cultuur, entertainment, mode en lifestyle schrijven voor De Pers, de gratis krant die op allerlei stations en openbare gelegenheden wordt verspreid. De eerste artikelen van haar hand verschenen 23 januari 2007.

Zie ook zie : <http://www.depers.nl>

Alle voorstellingen in It Heidenskip uitverkocht.

IT HEIDENSKIP – Alle vijf de voorstellingen van het theaterstuk 'Achter santjin hikken' die eind juni begin juli 2006 in It Heidenskip werden opgevoerd, waren uitverkocht. Het stuk is gebaseerd op 'De oerpolder', het boek van Hylke Speerstra over het 19e eeuwse boerenleven in It Heidenskip. De toneelbewerking van het stuk is ingegeven door het 60 jarig bestaan van de Vereniging voor Dorps en Streekbelang.

Ytsie Galama (1.14.133/140), die 'De Oerpolder' samen met Ytsje Kramer voor toneel bewerkte, zegt een dubbel gevoel aan de snelle verkoop te hebben overgehouden. "Wy soene it earst allinne foar de Heidenskippers meitsje, letter ha wy besletten om it ek noch trije kear foar oaren te spyljen". Extra voorstellingen inlassen lukt niet volgens Ytsje Galama, want de meeste spelers zijn boeren en ook vrijwilliger bij o.a. het fier-ljeppen. Een derde deel van de 375 inwoners doet mee aan de voorstelling.

Bron: LC 3/6/2006

Oproep kunstenaars

Zijn er nog meer **kunstenaars in de familie**, dan willen wij dat graag weten. Er zijn plannen voor de eerstvolgende donateursdag om extra aandacht te schenken aan de kunstenaars in de familie door hun kunsten op een expositie te laten zien. Meldt als jezelf belangstelling hebt om te exposeren of iemand in de familie kent die ook mee zou kunnen doen, dit even aan Maaïke Galama, tel. 0517-393184, zie ook pag. 2.

In de Bibliotheek Slotervaart te Amsterdam heeft **Inge Galama-Allard** (1.14.111/124) een tentoonstelling gehad over keramiek, van 1 maart t/m 26 april.

Michiel Galama exposeert zijn schilderijen

Michiel Galama (1.14.89 /109) uit Bolsward is een schilder van landschappen, realistisch en zoals hijzelf omschrijft: boerenstijl. Momenteel is er **t/m 29 juli 2007 een tentoonstelling van zijn werk in Het Expositiekerkje in Allingawier**, tussen Bolsward en Exmorra. Dit kerkje maakt onderdeel uit van de Aldfaers Erfroute.

Een aantal van de schilderijen zijn van de omgeving in de zuidwesthoek van Fryslân. Michiel is in het dagelijks leven docent tekenen aan het Marne-college in Bolsward en daarnaast schildert hij in opdracht of gewoon schilderijen en verkoopt deze. De hierboven en rechts getoonde schilderijen zijn van Michiel.

Abstracte kunst van Gerard Galema

HURDEGARYP—Beeldend kunstenaar **Gerard Galema** (1.14.50/75) heeft **tot en met 12 juli een expositie van zijn schilderijen in Bennemastate, Hurdegaryp**. Galema werd geboren in Leeuwarden en was in zijn jeugd al bezig met het maken van schetsen en ontwerpen. Op de Nationale schildersschool in Zwolle maakte hij kennis met verschillende schildersstromingen, waarbij vooral het werk van de Cobra groep (red. wild, Karel Appel-achtig) een grote indruk achterliet. Na in aanraking te

zijn gekomen met het werk van Beb Mulder, vond Galema een eigen schilderijstijl. Hierbij staat een niet vooropgezet plan centraal, wat leidt tot spontane en abstracte schilderwerken. De schilder hoopt zo tegenstrijdige emoties op te roepen en de toeschouwer uit te nodigen de eigen fantasie de vrije loop te laten gaan.

Bron: *Huis aan Huis* (Leeuwarden), 25/4/2007

Gerard Galema exposeerde zijn schilderijen onlangs in Drachten t/m 26 april 2007 in 't Smelnehûs en bij de Bibliotheek Service Fryslân te Leeuwarden 23 februari tm 1 maart 2007. Zijn schilderijen: spontane, kleurrijke doeken, met krassen, vegen, vlekken en strepen. Een ontdekkingsstocht met steeds andere decoratieve composities als resultaat.

Kluisenaar legt de wereld vanuit zijn kajak vast

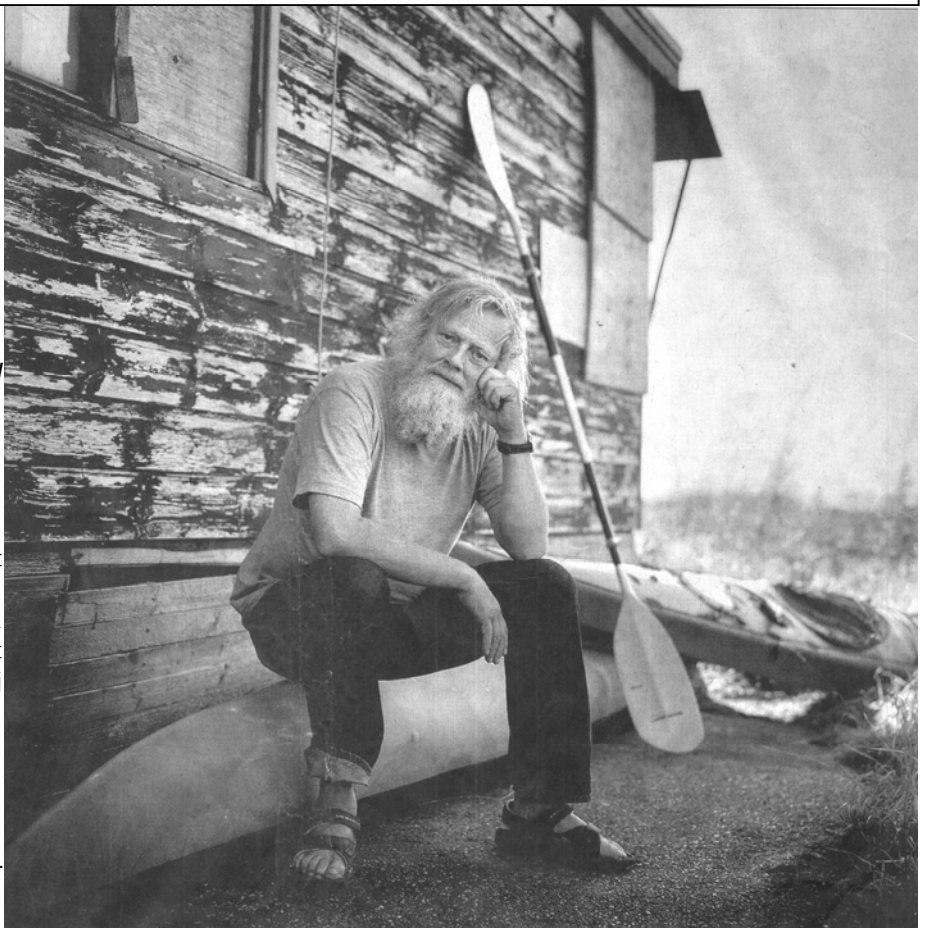
Bijna elk dorp heeft een inwoner die bekend is als de bonte hond. Niet van de televisie, niet vanwege geruchtmakende acties, maar gewoon, omdat hij of zij opvalt. In al zijn eenvoud, of juist vanwege zijn kleurrijke leven. Iedereen kent hem. In *Bekend als de bonte hond* tweewekelijks een portret. Aflevering drie: **Michiel Galama** (1.14.63/93) uit Winsum. Door Marijke Brouwer

Droge vorst? Michiel Galama (60) houdt van die kou. Hij heeft thuis geen kachel, maar trekt zo veel kleren over elkaar aan dat hij het aangenaam heeft. Daarmee zit hij in zijn stacaravan en daarmee gaat hij naar buiten. "Ik ben hartje winter wel eens een supermarkt binnengegaan. Dan kreeg ik het warm! Dan rekende ik nog snel een ijsco af om die buiten op te eten."

Galama zit te vertellen aan een picknicktafel op camping De Waterwolf nabij Electra. Hij is net komen aanvaren in zijn rooie kajak. Hij draagt slippers, een stevige spijkerbroek en een T-shirt. Zijn haar is dun, zijn baard enorm. Hij knipt zichzelf zodra zijn lokken hem voor zijn ogen groeien. Schoon is het allemaal niet, want Galama wast zich nagenoeg nooit. Met een ongewassen lijf is het veel eenvoudiger, zo heeft hij ontdekt, om muggen en teken van zich af te houden. Vandaar voor hem geen douche, geen dagelijkse wasbeurt. "En zeker niet met zeep."

Hij heeft wel wat anders aan zijn hoofd. Hij moet varen, fotograferen, schrijven, observeren en noteren. De natuur is zijn leven. Zeker nadat hij een tekenbeetinfectie had opgelopen, is hij de natuur gaan onderzoeken. Piepkleine insecten legt hij vast. De dansvlieg en de drekvlieg bijvoorbeeld. Op foto's, genomen met een zelf in elkaar geflanste camera, zien de vliegjes er meer bijzonder en dierlijker en kleurrijker uit dan zo met het blote oog is te zien.

Dat weet Galama al lang. Hij leeft al meer dan vijftien jaar buiten, in zijn een-tje, en hij heeft ontdekt dat de natuur oneindig boeiend is. Hij heeft een eigen manier gevonden om de natuur te onderzoeken, evenals dierlijk gedrag. Hij heeft de schurft aan de Bruna-cultuur, de kinderboekjes waarin Dick Bruna ge-

Michiel Galama belandde jaren geleden met zijn boot bij het werfje tussen Onderdendam en Winsum. Daar is hij gebleven.

Foto: Reyner Boxem

dachten en gevoelens van mensen toeschrijft aan dieren.

Dieren zijn anders in hun gedrag en dat is pas te begrijpen volgens Galama als je de natuurlijke omgeving van zo'n dier kent. Neem nou dat winterkoninkje dat bij hem in de caravan woont. Hij toont een foto van het vogeltje en vertelt dat vogels vaak kiezen voor een rituele communicatie met alles wat hun zou kunnen bedreigen. "Hij probeert met luidruchtig vertoon uit of ik een gevaar ben. Hij is bij me komen wonen, omdat mijn gestommel in de caravan onderdeel is geworden van zijn veiligheid." Galama is niet uit pure interesse in de natuur beland. "Anderen in mijn situatie waren aan de drugs gegaan. Ik niet. Ik heb voor de natuur gekozen", zegt hij.

Hij noemt zichzelf een buitenbeentje. Altijd al geweest. Hij groeide op in Noord Holland, waar zijn ouders beide internist waren. Hij kon niet voldoen aan hun verwachtingen die gericht waren op prestatie en status. "Ik moest mijn eigen weg kiezen, dingen zelf uitzoeken." Dat resulteerde in een niet afgemaakte middelbare school. Galama had tal van baan-

tjes en rondde uiteindelijk een fotoopleiding af. Ook daarin ging hij zijn eigen gang. Hij zette een onderwatercamera in elkaar en andere vernuftige creaties. Daardoor vielen zijn foto's op en kon hij bij tijd en wijle van zijn vak leven. "Ik ben altijd bezield geweest van wat ik deed."

Zo verhuisde hij samen met zijn vrouw - ze leerden elkaar kennen via een advertentie - naar Oldeholtspade (Frl) en daar was hij vast van plan een kringloophuisje te bouwen. "We bewoonden met onze dochters een krotje op een halve hectare grond. Ik probeerde daar iets moois op te bouwen, maar ik kreeg geen medewerking van de gemeente die zich volgens mijn advocaat schuldig maakte aan onbehoorlijk bestuur."

Zijn relatie liep spaak en na de scheiding bleef hij in de buurt van zijn dochter wonen. Eerst in een woning, maar om de gemeente en onverklaarbaar geweld van onzichtbare vijanden te ontlopen, besloot hij in zijn bootje te gaan zwerven. "Ik dacht ik zie wel waar ik kom. Kijken waar het wel lukt." Hij legde aan in Meppel aan de Paradijsweg waar hij leuke contacten had met de andere boot-

bewoners. "Totdat er ineens iemand kwam die me begon uit te schelden." Ook zijn familie keerde zich tegen hem. Galama kon dat slecht bevatten, maar hij vond er een soort verklaring voor. "Ik ben zwerver en mensen komen hun frustraties op mij uitleven. Of zoiets." Pas jaren later werd het hem duidelijk: "Veel van de ellende die me overkwam werd uitgelokt door laster waarvan ik geen weet had."

Hij verliet Meppel om zijn heil te zoeken in Groningen. Daar is ruimte, dacht hij. In de stad kon hij het niet vinden. Hij was chagrijnig en teneer geslagen en hij ging de provincie in. Via Winsum, Houwerzijl, 't Stort, Zoutkamp en een vakantiehuysje in Norg, belandde hij - nu al weer jaren geleden - bij het werfje tussen Onderdendam en Winsum.

Daar woont hij in een oude stacaravan. Zonder televisie, mét een radiootje. Een auto heeft hij niet, hij gaat het liefst per kajak door het leven. Ook wel 's nachts, met weinig wind en soms bij het licht van een bleek maantje. Hij ziet niet altijd waar hij zijn tent opzet. "Ik ben wel eens op een zondagochtend wakker gemaakt door kerkgangers, omdat ik op een kerkpleintje stond."

Hij houdt daar van, van dat lichte avontuur. Zijn kajak heeft honderden kilometers onder zich door gehad. Hij is naar Schiermonnikoog geweest, naar Ameland, over het IJsselmeer naar Noord-Holland, via de rivieren naar de Biesbosch. Buiten de gebaande wegen is hij zodoende veel in de natuur. En hij treft mensen onderweg. Dat zijn soms bijzondere en soms confronterende ontmoetingen.

"Daarna schrijf ik mijn bevindingen over de natuur op. Over de mensen schrijf ik korte verhalen. Vaak als een kluizenaar in mijn stacaravan, soms in cafés."

Hij redt zich van het erfenisje van zijn moeder en leeft allesbehalve luxueus. Elke dag brood en beleg, veel fruit, veel rauwkost. Koken doet hij vrijwel nooit, soms eet hij buiten de deur. Hij heeft net een computer aangeschaft, voor zijn fotografiewerkzaamheden. En ooit wil hij in een huisje wonen.

Want eigenlijk mist hij wel iets, ondanks de grote mate van vrijheid waarin hij leeft. "Het niet meer hebben van contact is een bevrijding op zeker moment, maar er zijn wel dingen die ik anders had gewild." Zo moet hij lang

nadenken over de vraag of hij vrienden heeft. Nee, hij kent wel mensen die hij graag ontmoet, maar er komt vrijwel nooit iemand langs om koffie te drinken of een biertje. Dat komt ook, dat weet hij, omdat hij bezig is met zaken waarin bijna niemand is geïnteresseerd.

Hij is niet ontevreden. "Ik kan toch niet méér zijn dan ik ben", redeneert hij. Hij is gezond en is niet in een duistere wereld beland. "Ik heb ervoor gekozen om niet weg te zakken. Ik heb mijn integriteit bewaard, ik hoef niet te stelen, ik gebruik geen drugs."

Maar toch. Wat zou hij er wat voor over hebben om zijn bezieling en de mooie dingen van het leven met iemand te delen. En ja, hij heeft een droom. Een eenvoudige. "Dan zie ik toch dat ik vanuit een huis werk. Die plastic kajak doe ik weg en ik dokter een goeie, prehistorische boot uit waarin een fatsoenlijke tent past. Een wigwam. En dan erop uit. Met zijn tweeën of met nog meer mensen."

Bron: *Dagblad van het Noorden*, 7 oktober 2006

In Burgwerd werd in november 1953 druk gewerkt aan het riool. De dagelijkse wandeling met de kinderwagen kon er trouwens gewoon om doorgaan. Achter de rechter kinderwagen loopt Theodora Dijkstra, getrouwd met Titus Galama (1.13.76/140). Aan haar hand loopt Anna (Ans) en in de kinderwagen ligt

Michiel Galama (1.14.133/140).

In de rechter kinderwagen Michiel Galama

Dijkversterking met een grasmatt van kunststof

HEERENVEEN— Rijkswaterstaat testte maart bij Delfzijl met een golfslagsimulator de sterkte van een gewone grasmatt op de zeedijk en een stuk dat met een kunststofmatt is versterkt. Vier studenten civiele techniek van de NHL in Leeuwarden testten, als afstudeerproject, het ontwerp van een prototype. Een van die studenten was **Ali Galema** (1.13.39, nr.3/86) uit Wommels. Zij heeft met haar studiegenoten de golfslagsimulator verder ontwikkeld en uitvoerig getest. Bron: *LC*, 24 juni 2006

Foto uit de jaren vijftig:

100 jaar Galema's te Nijhuizum

Door Gerard Galema, Bedum

Als we het hebben over de boerderij in Nijhuizum, dan bedoelen we natuurlijk nummer 2. Deze sathe is in het verre verleden eigendom van de familie Verver die veel landerijen bezit in Friesland en daar buiten.

Nu werkt en woont er de vierde generatie Galema's: Theo Galema (1.14.40/72) en Boukje Rypma. Voor hen zijn Theo's ouders Rients Galema (1.13.29/71) en Jo de Vent er boer en boerin. Eerst doen de gezinnen van Rients en broer Hidde Galema (1.13.30/75) dat samen (1949-1954). Hidde woont vanaf 1949 met zijn vrouw Jo Kommerkamp en hun kinderen in het huis naast de boerderij op nummer 3. Het heeft nogal wat voeten in aarde voordat de gemeente hiervoor een bouwvergunning af geeft. Circa 1954 vertrekt dit gezin naar de boerderij van Jo's ouders in Zuidveen.

Van 1921-1947 is Gerardus Galema (1.12/69), getrouwd met IJtje Teernstra, er boer, nadat hij daarvoor van 1907-1921 winkelier en handelaar in fourages is in Blauwhuis. Van hun kinderen, twaalf in getal, valt de appel niet ver van de boom. Hun zonen Rients, Jan, Hidde en Gerard worden boer. Klaas en Bonte worden tuinder en de twee dochters IJmke en Beth trouwen met een agrariër. De bruiloft van hun kinderen Marie, getrouwd met Douwe Landman, Jan met Sietske Jellesma en Beth met Folkert Jellesma wordt gehouden in de schuur van de ouderlijke boerderij. Op 28 mei 1941.

Gerardus Galema (1.12/69) volgt zijn vader Nicolaas Galema (1.11/67) getrouwd met Teuntje Terwisscha van Scheltinga) op. Nicolaas is van 1907 tot 1921 boer in Nijhuizum. Als hij op de boerderij komt is hij al twintig jaar weduwnaar met dan nog vijf kinderen. Teuntje overlijdt al in 1887 als zij en haar man nog op de boerderij in Woudsend wonen.

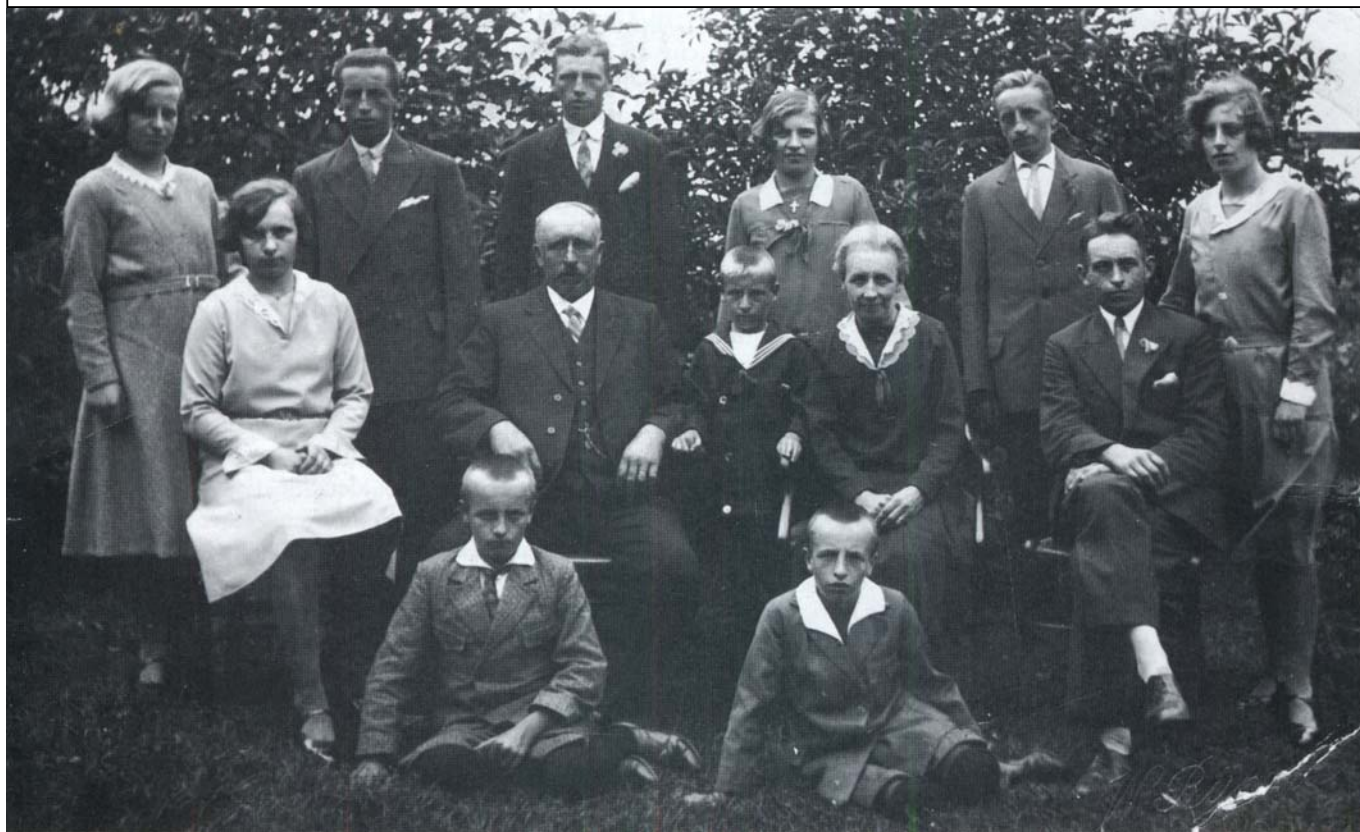
Gerardus Galema

IJtje Teernstra

Nicolaas Jans Galema Teuntje Terwisscha van Scheltinga

Gezin Gerardus en IJtje Galema-Teernstra 1932

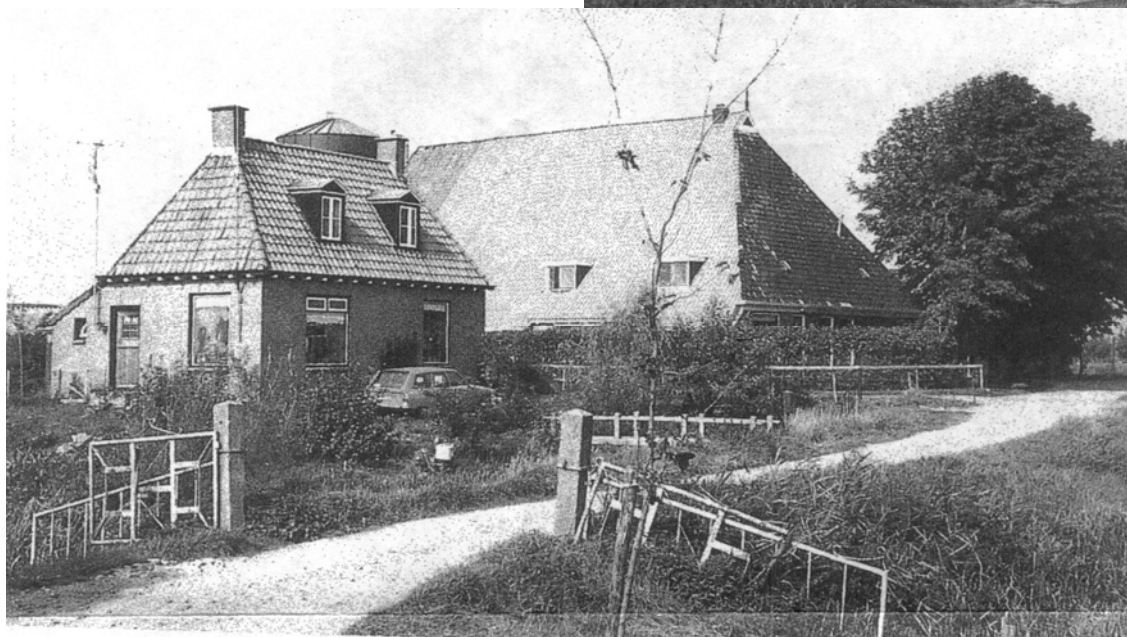
Samen gevat de 4 generaties honderd jaar op Nijhuizum

1907-1921 Nicolaas Galema x Teuntje Terwisscha van Scheltinga

1921- 1947 Gerardus Galema x Ytje Teernstra

1947-1976 Rients Galema x Jo de Vent

1976-heden Theo Galema x Boukje Rypma

Tot ziens op
zaterdag
25 augustus
2007 in
Nijhuizum

Let's meet
again!

Het winkeltje

De boerderijen route over de 13 boerderijen van Ysbrand Klazes Galema; formaat A5, gedrukt; € 3,50

Reünie boekjes 1989 met allerlei familie gebeurtenissen, de eerste aanzet tot het grote familieboek, formaat A4; € 3,50

Familiewapen, gedrukt formaat A5 vouwfolder, in kleur en met uitleg; € 3,50

Galama en Galema, Verhalen en meer anno 2004, uitgegeven tijdens de reünie september 2004, formaat A4, 40 pagina's; € 6,50

Werkstuk van Igo Galama (1.14.87, nr.1/108) getiteld **De opkomst en het verval van het fortuin van Ysbrand Klazes Galema**, 2005; formaat A4; € 7,50.

Bovenstaande artikelen (prijzen incl. verzendkosten) te bestellen bij Eelco Galama, Nw. Rapenburg 39, 8935 BG Leeuwarden. Tel. 058-2800016.

Heeft u nog **bidprentjes**, dan willen wij die graag ontvangen. Graag melden bij Maikel Galama.

Galema's in de zuivel te Brabant.

In deze krant hebben we al wat gelezen over de Galema's, die de vorige eeuw naar Brabant gingen wonen en werken, vooral in de zuivel. Hiervan is onlangs een DVD verschenen met twee documentaires over de geschiedenis van de Brabantse Galema's en over de melkfabrieken waarvan zij directeur werden en zoals deze zich ontwikkelden. Boter bereiding staat erin centraal en natuurlijk de relatie met de Galema's. De DVD is te bestellen bij Joseph Galema te Breda. E-mail josephgalema@wanadoo.nl; zijn telefoonnummer is 076-5229105. De kosten bedragen € 10.00 inclusief verzendkosten. Van de prijs gaat € 5 naar een goed doel.

Meer informatie over (familie) geschiedenis vindt u op internet, www.genealogie.pagina.nl.

En natuurlijk onze eigen website te vinden via www.galama.nl/galema.

Andere interessante webpagina's voor historisch onderzoek:

www.graftombe.nl www.hisgis.nl

www.stamboomsurfpagina.nl

www.genlias.nl

www.tresoar.nl

www.dodenakkers.nl

www.archiefkrkfriesland.nl

www.aldefrysksjerk.nl

www.boekhoudprogramma.nl/stam/

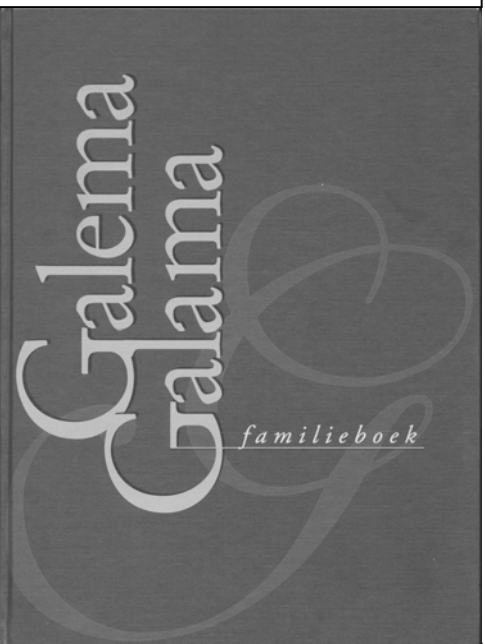
www.galama.nl/michiel/

www.groningerkerken.nl/ogk/site.html

www.contour-ids.nl/ (Van Jochem Galama en Wina Smeenk)

www.drentsekerken.nl/sodk_kerken-in-drenthe.php

www.creil.nl/geschiedenis.html

Hèt boek met bijna alle Galama's en Galema's van over de gehele wereld op een rijtje, met genealogische gegevens aangevuld met bijzonderheden over verscheidene personen. Het boek is rijk geïllustreerd met foto's van familieleden. In het boek worden 10 geslachten Gale/ama's beschreven.

Het is te koop door bestelling bij Eelco Galama, zie kader op deze pagina. De kosten bedragen € 45 plus verzendkosten.

De **nummers bij de vermelde personen** in deze krant verwijzen naar de nummers met paginanummers uit het Gala/ema boek dat in 1999 is verschenen en hierboven beschreven.

Eventuele adreswijzigingen opsturen naar Wieke Schimmel-Galama, Meedenerweg 17, 9892 TB Feerwerd, tel. 0594-528575; E-mail: wieke-kees-schimmel@planet.nl

Naam:

Adres oud: adres nieuw:

Pc+woonplaats oud: Idem nieuw:

Opmerkingen:

